

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 28ης Ιανουαρίου 2015 *

«Ανταγωνισμός — Διοικητική διαδικασία — Ευρωπαϊκή αγορά του υπεροξειδίου του υδρογόνου και του υπερβορικού άλατος — Δημοσίευση αποφάσεως διαπιστώνουσας παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ — Απόρριψη αιτήσεως εμπιστευτικής μεταχείρισεως πληροφοριών που έχουν παρασχεθεί στην Επιτροπή κατ' εφαρμογήν της ανακοινώσεως περί συνεργασίας — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Εμπιστευτική φύση — Επαγγελματικό απόρρητο — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη»

Στην υπόθεση T-341/12,

Evonik Degussa GmbH, με έδρα το Essen (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους C. Steinle, M. Holm-Hadulla και C. von Köckritz, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους C. Giolito, M. Kellerbauer και G. Meessen,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως C(2012) 3534 τελικό της Επιτροπής, της 24ης Μαΐου 2012, περί απορρίψεως της αιτήσεως εμπιστευτικής μεταχείρισεως που υπέβαλε η Evonik Degussa, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8 της αποφάσεως 2011/695/ΕΕ του προέδρου της Επιτροπής, της 13ης Οκτωβρίου 2011, σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων σε ορισμένες διαδικασίες ανταγωνισμού (υπόθεση COMP/38.620 — Υπεροξείδιο του υδρογόνου και υπερβορικό άλας),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Σ. Παπασάββα, πρόεδρο, N. J. Forwood (εισηγητή) και E. Bieliūnas, δικαστές,

γραμματέας: C. Heeren, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 9ης Απριλίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 3 Μαΐου 2006, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εξέδωσε την απόφαση C(2006) 1766 τελικό, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ κατά των Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA και Arkema SA (υπόθεση COMP/38.620 — Υπεροξείδιο του υδρογόνου και υπερβορικό άλας) (στο εξής: απόφαση ΡΗΡ).
- 2 Στην απόφαση ΡΗΡ, η Επιτροπή διαπίστωσε, μεταξύ άλλων, ότι η προσφεύγουσα Degussa AG, νυν Evonik Degussa GmbH, είχε συμμετάσχει σε παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ εντός του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ), με δεκαέξι άλλες εταιρίες που δραστηριοποιούνται στον κλάδο του υπεροξειδίου του υδρογόνου και του υπερβορικού άλατος. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ήταν η πρώτη εταιρία που επικοινωνήσε με την Επιτροπή, τον Δεκέμβριο 2002, κατ' εφαρμογήν της ανακοινώσεως της τελευταίας σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 2002, C 45, σ. 3, στο εξής: ανακοίνωση περί συνεργασίας του 2002), και, στο πλαίσιο αυτό, συνεργάστηκε πλήρως με την Επιτροπή, παρέχοντας όλες τις πληροφορίες που γνώριζε σχετικά με την παράβαση, της χορηγήθηκε πλήρης απαλλαγή από το πρόστιμο.
- 3 Το 2007, δημοσιεύθηκε στον διαδικτυακό τόπο της Γενικής Διευθύνσεως (ΓΔ) «Ανταγωνισμός» της Επιτροπής (στο εξής: ΓΔ Ανταγωνισμού) το πρώτο μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ.
- 4 Με έγγραφο που απέστειλε στην προσφεύγουσα στις 28 Νοεμβρίου 2011, η Επιτροπή της γνωστοποίησε την πρόθεσή της να δημοσιεύσει νέο μη εμπιστευτικό και αναλυτικότερο κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ, το οποίο θα περιείχε το σύνολο της εν λόγω αποφάσεως, εξαιρουμένων ορισμένων πληροφοριών εμπιστευτικού χαρακτήρα. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή ζήτησε από την προσφεύγουσα να προσδιορίσει για ποιες από τις πληροφορίες που περιλαμβάνονται στην απόφαση ΡΗΡ σκοπεύει να υποβάλει αίτηση εμπιστευτικής μεταχειρίσεως.
- 5 Εκτιμώντας ότι το ως άνω μη εμπιστευτικό και αναλυτικότερο κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ περιείχε εμπιστευτικές πληροφορίες ή στοιχεία που εμπίπτουν στο επιχειρηματικό απόρρητο, η προσφεύγουσα γνωστοποίησε στην Επιτροπή, με έγγραφο της 23ης Δεκεμβρίου 2011, ότι αντιτίθεται στην σκοπούμενη δημοσίευση. Προς στήριξη των αντιρρήσεών της, η προσφεύγουσα προέβαλε, ειδικότερα, ότι το εν λόγω μη εμπιστευτικό κείμενο περιείχε πολλές πληροφορίες τις οποίες είχε θέσει υπόψη της Επιτροπής στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας, καθώς και τα ονόματα πολλών συνεργατών της και ενδείξεις σχετικά με τις εμπορικές σχέσεις της. Κατά την προσφεύγουσα, η σκοπούμενη δημοσίευση θα παραβίαζε, μεταξύ άλλων, τις αρχές της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ίσης μεταχειρίσεως και θα έβλαπτε τις έρευνες που διενεργεί η Επιτροπή.
- 6 Με επιστολή της 15ης Μαρτίου 2012, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι δέχεται να απαλείψει από το μη εμπιστευτικό κείμενο που προορίζεται για δημοσίευση όλες τις πληροφορίες που καθιστούν ευθέως ή εμμέσως δυνατό τον εντοπισμό της πηγής των πληροφοριών που είχαν κοινοποιηθεί βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 2002, καθώς και τα ονόματα των συνεργατών της προσφεύγουσας. Αντιθέτως, η Επιτροπή εκτίμησε ότι δεν ήταν δικαιολογημένη η τήρηση του απορρήτου όσον αφορά τις λοιπές πληροφορίες των οποίων την εμπιστευτική μεταχείριση είχε ζητήσει η προσφεύγουσα.
- 7 Κάνοντας χρήση της δυνατότητας που παρέχεται με την απόφαση 2011/695/ΕΕ του προέδρου της Επιτροπής, της 13ης Οκτωβρίου 2001, σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων σε ορισμένες διαδικασίες ανταγωνισμού (ΕΕ L 275, σ. 29, στο εξής: απόφαση σχετικά με τις

αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων), η προσφεύγουσα προσέφυγε στον σύμβουλο ακροάσεων, ζητώντας την απάλειψη από το προς δημοσίευση μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ όλων των πληροφοριών που αυτή είχε παράσχει βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 2002.

Προσβαλλόμενη απόφαση

- 8 Με την απόφαση C(2012) 3534 τελικό, της 24ης Μαΐου 2012 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), ο σύμβουλος ακροάσεων απέρριψε, εξ ονόματος της Επιτροπής, τις αιτήσεις εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα και, κατά συνέπεια, επέτρεψε τη δημοσίευση των πληροφοριών που αυτή είχε παράσχει στην Επιτροπή προκειμένου να επωφεληθεί του προγράμματος επιείκειας της Επιτροπής.
- 9 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, ο σύμβουλος ακροάσεων επισήμανε, καταρχάς, τα όρια των καθηκόντων του, στο πλαίσιο των οποίων του επιτρέπεται μόνο να εξετάσει εάν μια πληροφορία μπορεί να θεωρηθεί εμπιστευτική και όχι να θεραπεύσει τυχόν προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης της προσφεύγουσας έναντι της Επιτροπής.
- 10 Επισήμανε ακόμη ότι η προσφεύγουσα αντιτίθεται στη δημοσίευση του νέου αναλυτικότερου μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως ΡΗΡ, προβάλλοντας ως μόνο λόγο ότι αυτό περιέχει πληροφορίες παρασχεθείσες κατ' εφαρμογήν της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 2002 και ότι η γνωστοποίηση τέτοιων πληροφοριών σε τρίτους ενδέχεται να της προξενήσει βλάβη στο πλαίσιο αγωγών αποζημιώσεως που θα ασκηθούν ενώπιον εθνικών δικαστηρίων. Ωστόσο, κατά τον σύμβουλο ακροάσεων, η Επιτροπή διαθέτει ευρεία διακριτική ευχέρεια όσον αφορά το αν θα προβεί σε εκτενέστερη δημοσίευση των αποφάσεών της, πέραν του ουσιώδους περιεχομένου τους. Επιπλέον, τυχόν παραπομπές σε έγγραφα που περιλαμβάνονται στον φάκελο της υποθέσεως δεν εμπίπτουν αυτές καθεαυτές στο επιχειρηματικό απόρρητο ούτε αποτελούν πληροφορίες εμπιστευτικού χαρακτήρα.
- 11 Κατά τον σύμβουλο ακροάσεων, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η δημοσίευση των πληροφοριών που είχε παράσχει στην Επιτροπή, προκειμένου να τύχει της επιείκειάς της, θα μπορούσε να της προξενήσει σοβαρή ζημία. Σε κάθε περίπτωση, το συμφέρον επιχειρήσεως στην οποία η Επιτροπή έχει επιβάλει πρόστιμο για παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού να μη δημοσιοποιηθούν στο κοινό πληροφορίες σχετικά με την προσαπτόμενη σε αυτήν παράβαση δεν χρήζει ιδιαίτερης προστασίας. Ο σύμβουλος ακροάσεων υπενθύμισε, συναφώς, ότι οι αγωγές αποζημιώσεως αποτελούν μέρος της πολιτικής ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ότι, συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί έννομο συμφέρον προστασίας από τον κίνδυνο ασκήσεως τέτοιων αγωγών σε βάρος της, λόγω της συμμετοχής της στο καρτέλ που αποτελεί αντικείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ.
- 12 Ο σύμβουλος ακροάσεων εκτίμησε επίσης ότι δεν ήταν αρμόδιος να απαντήσει στο επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η δημοσιοποίηση σε τρίτους των πληροφοριών τις οποίες αυτή είχε παράσχει στην Επιτροπή στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας μπορεί να βλάψει το εν λόγω πρόγραμμα, καθώς το ζήτημα αυτό δεν εμπίπτει στα καθήκοντά του. Υπενθύμισε, συναφώς, ότι, κατά τη νομολογία, απόκειται αποκλειστικά στην Επιτροπή να εκτιμήσει εάν και κατά πόσον το πραγματικό και ιστορικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η καταλογιζόμενη συμπεριφορά πρέπει να γνωστοποιηθεί στο κοινό, υπό την προϋπόθεση ότι δεν περιλαμβάνονται σε αυτό εμπιστευτικές πληροφορίες.
- 13 Τέλος, ο σύμβουλος ακροάσεων ανέφερε ότι, εφόσον τα καθήκοντα που του έχουν ανατεθεί δυνάμει του άρθρου 8 της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων περιορίζονται στην εκτίμηση του αν και κατά πόσον πρόκειται για πληροφορίες που εμπίπτουν στο επαγγελματικό απόρρητο ή χρήζουν εμπιστευτικής μεταχειρίσεως για άλλους λόγους, δεν μπορεί να αποφανθεί επί του επιχειρήματος της προσφεύγουσας ότι η δημοσιοποίηση των πληροφοριών που είχε παράσχει στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας θα συνεπαγόταν

αδικαιολόγητη διαφορετική μεταχείρισή της σε σχέση με άλλους μετέχοντες στην παράβαση για την οποία επιβλήθηκαν κυρώσεις με την απόφαση ΡΗΡ, με συνέπεια την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 2 Αυγούστου 2012 στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 15 Με διάταξη της 16ης Νοεμβρίου 2012, T-341/12 R, Evonik Degussa κατά Επιτροπής, ο πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου, αφενός, ανέστειλε την εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως και, αφετέρου, επέβαλε στην Επιτροπή να μην προβεί στη δημοσίευση κειμένου της αποφάσεως ΡΗΡ αναλυτικότερου, όσον αφορά την προσφεύγουσα, σε σχέση με το δημοσιευμένο στον διαδικτυακό τόπο της ΓΔ Ανταγωνισμού από το 2007.
- 16 Κατόπιν μεταβολής της σύνθεσης των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο τρίτο τμήμα, στο οποίο ανατέθηκε, κατά συνέπεια, η υπό κρίση υπόθεση.
- 17 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας του άρθρου 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ζήτησε την προσκόμιση εγγράφου από την Επιτροπή. Η Επιτροπή προσκόμισε το εν λόγω έγγραφο εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 18 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 9ης Απριλίου 2014.
- 19 Την ημέρα διεξαγωγής της επ' ακροατηρίου συζητήσεως, η προσφεύγουσα κατέθεσε αντίγραφο της από 11 Φεβρουαρίου 2014 επιστολής της Επιτροπής, σχετικά με εκκρεμή στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής διαδικασία διαιτησίας. Η Επιτροπή, κληθείσα από τον πρόεδρο του τρίτου τμήματος να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί του νέου αυτού εγγράφου εντός εβδομάδας από την ημέρα διεξαγωγής της επ' ακροατηρίου συζητήσεως, επιβεβαίωσε, με έγγραφο που περιήλθε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Απριλίου 2014, ότι αντιτίθεται στη συνεκτίμηση του εγγράφου αυτού στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, λόγω της εκπρόθεσμής καταθέσεώς του.
- 20 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
  - να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
  - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 21 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
  - να απορρίψει την προσφυγή,
  - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 22 Η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, πέντε λόγους προς στήριξη της προσφυγής της. Προβάλλει, πρώτον, παράβαση του άρθρου 8 της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων, καθώς και προσβολή του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως και του δικαιώματος ακροάσεως, δεύτερον, ανεπαρκή αιτιολογία, τρίτον, παραβίαση του επαγγελματικού

απορρήτου που προστατεύεται από το άρθρο 339 ΣΛΕΕ και από το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), καθώς και του εμπιστευτικού χαρακτήρα των πληροφοριών που σκοπεύει να δημοσιοποιήσει η Επιτροπή, τέταρτον, παραβίαση των αρχών της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της ασφάλειας δικαίου και της ίσης μεταχειρίσεως και, πέμπτον, παραβίαση της αρχής της σκοπιμότητας, η οποία κατοχυρώνεται με το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101 ΣΛΕΕ] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ L 1, σ. 1), καθώς και παράβαση της παραγράφου 48 της ανακοίνωσης της Επιτροπής περί των κανόνων πρόσβασης στον φάκελο υπόθεσης της Επιτροπής δυνάμει των άρθρων [101 ΣΛΕΕ] και [102 ΣΛΕΕ], των άρθρων 53, 54 και 57 της Συμφωνίας ΕΟΧ και του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004 του Συμβουλίου (ΕΕ C 325, σ. 7, στο εξής: ανακοίνωση περί της προσβάσεως στον φάκελο υποθέσεως).

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά παράβαση του άρθρου 8 της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων, προσβολή του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως και του δικαιώματος ακροάσεως

- 23 Ο λόγος αυτός διαιρείται κατ' ουσίαν σε δύο σκέλη. Με το πρώτο, η προσφεύγουσα προσάπτει στον σύμβουλο ακροάσεων ότι δεν εξέτασε επί της ουσίας τα επιχειρήματα που αυτή είχε προβάλει ενώπιόν του σχετικά με παραβίαση των αρχών της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ίσης μεταχειρίσεως, ούτε το επιχείρημα ότι η σκοπούμενη δημοσιοποίηση από την Επιτροπή είναι αντίθετη προς την αρχή που κατοχυρώνεται με το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, κατά το οποίο οι πληροφορίες που συλλέγονται δυνάμει των άρθρων 17 έως 22 του εν λόγω κανονισμού επιτρέπεται να χρησιμοποιηθούν μόνο για τον σκοπό για τον οποίο συγκεντρώθηκαν. Ο σύμβουλος ακροάσεων εξέτασε μόνον εάν οι πληροφορίες στη δημοσιοποίηση των οποίων αντιτάχθηκε η προσφεύγουσα ήταν ή όχι εμπιστευτικές, περιορίζοντας έτσι αδικαιολόγητα τα όρια του ελέγχου που δύναται να ασκήσει κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8 της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων.
- 24 Με το δεύτερο σκέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο σύμβουλος ακροάσεων εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση χωρίς να αποφανθεί επί ορισμένων εκ των επιχειρημάτων της, προσβάλλοντας έτσι το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως της προσφεύγουσας, όπως αυτό κατοχυρώνεται με το άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η παράλειψη αυτή συνιστά επίσης προσβολή του δικαιώματος λυσιτελούς ακροάσεως της προσφεύγουσας στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας, όπως αυτό κατοχυρώνεται με το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.
- 25 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά.
- 26 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος, τονίζεται, καταρχάς, ότι, με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προσάπτει, κατ' ουσίαν, στον σύμβουλο ακροάσεων ότι παρέλειψε να απαντήσει σε τρία επιχειρήματα που αυτή είχε προβάλει ενώπιόν του, καθένα από τα οποία, κατά την προσφεύγουσα, είναι ικανό να δικαιολογήσει τη μη δημοσίευση, από την Επιτροπή, πληρέστερου μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως ΡΗΡ. Τα επιχειρήματα αυτά αφορούν, πρώτον, παραβίαση της αρχής της σκοπιμότητας, όπως αυτή διατυπώνεται στο άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, κατά το οποίο οι πληροφορίες που συλλέγονται από την Επιτροπή δυνάμει των άρθρων 17 έως 22 του εν λόγω κανονισμού επιτρέπεται να χρησιμοποιηθούν μόνο για τον σκοπό για τον οποίο συγκεντρώθηκαν, δεύτερον, διάψευση της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης της προσφεύγουσας ότι οι επίμαχες πληροφορίες δεν πρόκειται να δημοσιοποιηθούν και, τρίτον, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, ως εκ του ότι η προσφεύγουσα μπορεί να βρεθεί, εξαιτίας της δημοσιοποίησεως αυτής, σε δυσμενέστερη θέση σε σχέση με άλλους αποδέκτες της αποφάσεως ΡΗΡ οι οποίοι δεν

συνεργάστηκαν με την Επιτροπή, στο πλαίσιο αγωγών αποζημιώσεως που ενδέχεται να ασκηθούν από ζημιωθέντες από την παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού για την οποία επιβλήθηκαν κυρώσεις με την εν λόγω απόφαση.

27 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων, οι εξουσίες και οι αρμοδιότητες των συμβούλων ακροάσεων που διορίζονται για τις διαδικασίες ανταγωνισμού καθορίζονται με την εν λόγω απόφαση.

28 Το άρθρο 8, παράγραφοι 1 έως 3, της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων ορίζει τα εξής:

«1. Όταν η Επιτροπή έχει την πρόθεση να αποκαλύψει πληροφορίες που ενδέχεται να αποτελούν επιχειρηματικό απόρρητο ή άλλες πληροφορίες εμπιστευτικού χαρακτήρα οποιασδήποτε επιχείρησης ή προσώπου, η επιχείρηση ή το πρόσωπο ενημερώνεται γραπτώς για την πρόθεση αυτή, καθώς και για τους σχετικούς λόγους από τη [ΓΔ Ανταγωνισμού]. Τάσσεται προθεσμία εντός της οποίας η επιχείρηση ή το πρόσωπο μπορεί να υποβάλει γραπτώς τυχόν παρατηρήσεις.

2. Όταν η ενδιαφερόμενη επιχείρηση ή το ενδιαφερόμενο πρόσωπο αντιτίθεται στην αποκάλυψη των πληροφοριών, μπορεί να παραπέμψει το θέμα στον σύμβουλο ακροάσεων. Εάν ο σύμβουλος ακροάσεων διαπιστώσει ότι η πληροφορία μπορεί να αποκαλυφθεί διότι δεν αποτελεί επιχειρηματικό απόρρητο ή άλλη πληροφορία εμπιστευτικού χαρακτήρα ή διότι υπάρχει υπέρτερο συμφέρον στην αποκάλυψή της, το πόρισμα αυτό διατυπώνεται σε αιτιολογημένη απόφαση που κοινοποιείται στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση ή το ενδιαφερόμενο πρόσωπο. Στην απόφαση αυτή προσδιορίζεται η ημερομηνία μετά την οποία πρόκειται να αποκαλυφθούν οι πληροφορίες. Η ημερομηνία αυτή δεν πρέπει να τοποθετείται σε απόσταση μικρότερη της μιας εβδομάδας από την ημερομηνία της κοινοποίησης.

3. Οι παράγραφοι 1 και 2 εφαρμόζονται *mutatis mutandis* ως προς την αποκάλυψη πληροφοριών με δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.»

29 Όσον αφορά πρώτον την αιτίαση ότι ο σύμβουλος ακροάσεων δεν εξέτασε το επιχείρημα περί παραβιάσεως της αρχής της σκοπιμότητας, εφόσον θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα προέβαλε συγκεκριμένα το επιχείρημα αυτό ενώπιόν του με την αίτηση της 10ης Απριλίου 2012, πρέπει να γίνει δεκτή η άποψη της Επιτροπής ότι η προσβαλλόμενη απόφαση απαντά στο εν λόγω επιχείρημα. Συγκεκριμένα, στο σημείο 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο σύμβουλος ακροάσεων ανέφερε ότι, με την επιφύλαξη της τηρήσεως του επαγγελματικού απορρήτου, απόκειται στην Επιτροπή να ορίσει ποιες πληροφορίες σκοπεύει να δημοσιοποιήσει, πέραν του ουσιώδους περιεχομένου των αποφάσεων που εκδίδει βάσει του άρθρου 23 του κανονισμού 1/2003. Πάντως, με τα σημεία 20 και 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο σύμβουλος ακροάσεων απέρριψε άλλωστε το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η εν λόγω δημοσιοποίηση δεν πρέπει να περιλαμβάνει πληροφορίες τις οποίες είχε παράσχει στην Επιτροπή προκειμένου επωφεληθεί του προγράμματος επιείκειας.

30 Επομένως, με την επιφύλαξη της εξετάσεως της ορθότητας της θέσεως αυτής στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, από την προσβαλλόμενη απόφαση συνάγεται εμμέσως πλην σαφώς ότι η δημοσιοποίηση πληροφοριών οι οποίες έχουν παρασχεθεί από επιχείρηση που ζητεί να επωφεληθεί του προγράμματος επιείκειας, παρά τη σχετική διαφωνία της εν λόγω επιχείρησης, δεν συνιστά παραβίαση της αρχής που κατοχυρώνεται με το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, κατά το οποίο οι πληροφορίες που συλλέγονται από την Επιτροπή στο πλαίσιο έρευνας για παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού επιτρέπεται να χρησιμοποιηθούν μόνο για τον σκοπό για τον οποίο συγκεντρώθηκαν.

- 31 Όσον αφορά περαιτέρω τα επιχειρήματα σχετικά με την παράλειψη του συμβούλου ακροάσεων να απαντήσει στις αντιρρήσεις που αντλούνται από προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ότι η επίμαχη δημοσιοποίηση δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί, καθώς και από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, επισημαίνεται ότι τα επιχειρήματα αυτά όντως προβλήθηκαν από την προσφεύγουσα με την αίτησή της προς τον σύμβουλο ακροάσεων της 10ης Απριλίου 2012.
- 32 Πρέπει, συνεπώς, να εξεταστεί εάν αυτός ορθώς εκτίμησε, με τα σημεία 15 και 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι είναι αναρμόδιος να αποφανθεί επί των επιχειρημάτων αυτών στο πλαίσιο των καθηκόντων του όπως αυτά οριοθετούνται με άρθρο 8 της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων.
- 33 Συναφώς, επισημαίνεται, καταρχάς, ότι, όπως έχει κρίνει το Γενικό Δικαστήριο, όταν ο σύμβουλος ακροάσεων λαμβάνει απόφαση βάσει του άρθρου 9, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως 2001/462/ΕΚ, ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 23ης Μαΐου 2001, σχετικά με τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων σε ορισμένες διαδικασίες ανταγωνισμού (ΕΕ L 162, σ. 21), το οποίο έχει αντικατασταθεί από το άρθρο 8, παράγραφος 3, της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων, δεν πρέπει μόνο να εξετάζει εάν το κείμενο αποφάσεως περί επιβολής κυρώσεων για παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ, το οποίο καλείται να εξετάσει, περιλαμβάνει στοιχεία που εμπίπτουν στο επιχειρηματικό απόρρητο ή άλλες εμπιστευτικές πληροφορίες, αλλά και να εξακριβώνει εάν το κείμενο αυτό περιλαμβάνει άλλες πληροφορίες μη δυνάμενες να δημοσιοποιηθούν στο κοινό, είτε λόγω κανόνων του κοινοτικού δικαίου που τις προστατεύουν ειδικώς, είτε λόγω του ότι οι πληροφορίες αυτές καλύπτονται εκ φύσεως από το επαγγελματικό απόρρητο (αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 30ής Μαΐου 2006, T-198/03, Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-1429, σκέψη 34, και της 12ης Οκτωβρίου 2007, T-474/04, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-4225, σκέψη 66).
- 34 Από την ίδια νομολογία προκύπτει επίσης ότι στους κανόνες που προβλέπουν ειδική προστασία ορισμένων πληροφοριών συγκαταλέγεται ο κανονισμός (ΕΚ) 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ L 8, σ. 1), και το άρθρο 4 του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), το οποίο προβλέπει εξαιρέσεις από το παρεχόμενο από το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων (απόφαση Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 64).
- 35 Τονίζεται, περαιτέρω, ότι, όταν εκδόθηκαν οι αποφάσεις Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, και Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, το άρθρο 9 της αποφάσεως 2001/462 αναφερόταν μόνο στην προστασία επιχειρηματικών απορρήτων επιχειρήσεων που αποτελούν αντικείμενο έρευνας για παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού. Συνεπώς, η διάταξη αυτή διέφερε ως προς το ζήτημα αυτό από το άρθρο 8 της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων, από το οποίο αντικαταστάθηκε, καθώς το εν λόγω άρθρο 8 αναφέρεται τόσο στα απόρρητα των επιχειρήσεων όσο και σε άλλες εμπιστευτικές πληροφορίες.
- 36 Ωστόσο, όπως επισημάνθηκε με τη σκέψη 33 ανωτέρω, η ερμηνεία της διατάξεως αυτής από το Γενικό Δικαστήριο, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στην ίδια σκέψη, βαίνει πέραν του γράμματος της εν λόγω διατάξεως, λαμβάνοντας υπόψη το πλαίσιο και τον σκοπό αυτής.
- 37 Έτσι, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, πρώτον, ότι το άρθρο 9 της αποφάσεως 2001/462 συνιστά εφαρμογή, σε επίπεδο διαδικασίας, της προστασίας που προβλέπει το κοινοτικό δίκαιο για τις πληροφορίες που έχουν περιέλθει σε γνώση της Επιτροπής στο πλαίσιο διαδικασιών εφαρμογής των

κανόνων του ανταγωνισμού (απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 28). Το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε, συναφώς, ότι η προστασία πληροφοριών που εκ φύσεως καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων [81 ΕΚ] και [82 ΕΚ] (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, 13, σ. 22) και εν συνεχεία επισήμανε ότι, κατά τη νομολογία, ο τομέας των πληροφοριών που καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο είναι ευρύτερος του επιχειρηματικού απορρήτου (απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 29).

- 38 Περαιτέρω, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, αφενός, ότι τα δύο πρώτα εδάφια του άρθρου 9 της αποφάσεως 2001/462 αφορούσαν την κοινολόγηση πληροφοριών σε πρόσωπα, επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων για τον σκοπό της ασκήσεως του δικαιώματός τους ακροάσεως στο πλαίσιο της διαδικασίας εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού και, αφετέρου, ότι η προβλεπόμενη από τα δύο αυτά εδάφια διαδικασία εφαρμόζεται *mutatis mutandis* για την κοινολόγηση πληροφοριών διά δημοσιεύσεως στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, κατά τα οριζόμενα στο τρίτο εδάφιο της προαναφερθείσας διατάξεως. Τούτο συνεπάγεται μεταξύ άλλων ότι, όταν ο σύμβουλος ακροάσεων λαμβάνει απόφαση βάσει του άρθρου 9, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως 2001/462, υποχρεούται να μεριμνά για την τήρηση του επαγγελματικού απορρήτου προκειμένου για πληροφορίες που δεν απαιτούν την ειδική προστασία που προβλέπεται για τα επιχειρηματικά απόρρητα, και ιδίως πληροφοριών οι οποίες μπορούν να κοινοποιηθούν σε τρίτους έχοντες δικαίωμα ακροάσεως, αλλά όχι να δημοσιοποιηθούν στο κοινό λόγω του απόρρητου χαρακτήρα τους (απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 31).
- 39 Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο δικαιολόγησε την ευρεία ερμηνεία του άρθρου 9 της αποφάσεως 2001/462, επικαλούμενο την αιτιολογική σκέψη 9 της εν λόγω αποφάσεως, κατά την οποία «σε περίπτωση αποκάλυψης πληροφοριών σχετικών με φυσικά πρόσωπα πρέπει να δίνεται ιδιαίτερη προσοχή στον κανονισμό [...] 45/2001» (απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 32).
- 40 Οι διαπιστώσεις αυτές ισχύουν και όσον αφορά την απόφαση σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων.
- 41 Όπως το άρθρο 9 της αποφάσεως 2001/462, το άρθρο 8 της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων συνιστά εφαρμογή, σε επίπεδο διαδικασίας, της προστασίας που προβλέπει το δίκαιο της Ένωσης για τις πληροφορίες που έχουν περιέλθει σε γνώση της Επιτροπής στο πλαίσιο διαδικασιών εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού, κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003. Συγκεκριμένα, στο εν λόγω άρθρο 8 γίνεται η ίδια διάκριση με αυτή που προαναφέρθηκε στη σκέψη 38 ανωτέρω μεταξύ της προστασίας της εμπιστευτικότητας των πληροφοριών έναντι τρίτων που έχουν δικαίωμα ακροάσεως στο πλαίσιο διαδικασίας εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού και της ευρύτερης προστασίας που πρέπει να παρέχεται ενόψει δημοσιεύσεως στην *Επίσημη Εφημερίδα*. Επιπλέον, η αιτιολογική σκέψη 23 της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων έχει περιεχόμενο ουσιαστικά ταυτόσημο με την αιτιολογική σκέψη 9 της αποφάσεως 2001/462, καθώς γίνεται λόγος για την υποχρέωση του συμβούλου ακροάσεων να λαμβάνει υπόψη του, μεταξύ άλλων, τον κανονισμό 45/2001 σε περίπτωση αποκαλύψεως πληροφοριών σχετικών με φυσικά πρόσωπα.
- 42 Εν προκειμένω, ωστόσο, οι αρχές της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ίσης μεταχείρισεως τις οποίες επικαλέστηκε η προσφεύγουσα ενώπιον του συμβούλου ακροάσεων δεν αποτελούν κανόνες που σκοπούν την παροχή ειδικής προστασίας από τη δημοσιοποίηση πληροφοριών όπως αυτές που προσκόμισε η προσφεύγουσα στην Επιτροπή προκειμένου να τύχει της επιείκειάς της.
- 43 Συγκεκριμένα, κατ' αντίθεση, για παράδειγμα, προς τους κανόνες του κανονισμού 45/2001, σχετικά με τη μεταχείριση των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης ή ακόμη του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001 σχετικά με τις εξαιρέσεις από το δικαίωμα προσβάσεως σε

έγγραφα, οι αρχές αυτές δεν αποσκοπούν ειδικά στην προστασία του απορρήτου πληροφοριών ή εγγράφων. Δεδομένου, συνεπώς, ότι οι αρχές αυτές δεν εντάσσονται, αυτές καθεαυτές, στην προστασία που προβλέπει το δίκαιο της Ένωσης για τις πληροφορίες που περιέρχονται σε γνώση της Επιτροπής στο πλαίσιο διαδικασιών εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού, υπερβαίνουν το πλαίσιο των καθηκόντων που έχουν ανατεθεί στον σύμβουλο ακροάσεων δυνάμει του άρθρου 8 της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων.

- 44 Κατά συνέπεια, ο σύμβουλος ακροάσεων ορθώς εκτίμησε, εν προκειμένω, ότι δεν είναι αρμόδιος να απαντήσει στις αντιρρήσεις που προέβαλε η προσφεύγουσα κατά της επίμαχης δημοσίευσως, επικαλούμενη τις αρχές της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ίσης μεταχείρισεως.
- 45 Δεν μπορεί, εξάλλου, να ευδοκιμήσει η αιτίαση που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως επειδή καμία υπηρεσία της Επιτροπής δεν εξέτασε τις επί της αρχής αντιρρήσεις της κατά της δημοσίευσως αναλυτικότερου μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως ΡΗΡ.
- 46 Συγκεκριμένα, όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, η αιτίαση αυτή στηρίζεται στην εσφαλμένη βάση ότι η Επιτροπή παρέλειψε εν γένει να λάβει θέση επί του ζητήματος αυτού.
- 47 Συγκεκριμένα, με το έγγραφο που απέστειλε η ΓΔ Ανταγωνισμού στην προσφεύγουσα στις 28 Νοεμβρίου 2011, η Επιτροπή δήλωσε ότι, για λόγους διαφάνειας, είχε αποφασίσει να δημοσιεύσει νέο, αναλυτικότερο μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ.
- 48 Εξάλλου, από το έγγραφο που απέστειλε η ΓΔ Ανταγωνισμού στην προσφεύγουσα στις 15 Μαρτίου 2012 προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της αναλύσεως των επί της αρχής αντιρρήσεων κατά της επίμαχης δημοσίευσως, η Επιτροπή εκτίμησε ότι απόκειται σε αυτή να σταθμίσει την προστασία των σκοπών των ερευνών της, σύμφωνα με την εξαίρεση από την αρχή της διαφάνειας, κατά τα προβλεπόμενα από το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, με τα εύλογα συμφέροντα των ενδιαφερομένων. Η Επιτροπή τόνισε ακόμη ότι έγγραφο όπως η δήλωση επιχειρήσεως δεν προστατεύεται ως εκ του ότι της έχει κοινοποιηθεί στο πλαίσιο αιτήσεως επιείκειας και μόνον, η δε σκοπούμενη δημοσιοποίησή του δεν βλάπτει τους σκοπούς της έρευνας. Η Επιτροπή τόνισε ακόμη ότι, εν προκειμένω, πρέπει να ληφθεί υπόψη το άρθρο 4, παράγραφος 7, του κανονισμού 1049/2001, κατά το οποίο οι εξαιρέσεις από το δικαίωμα προσβάσεως σε έγγραφα που προβλέπονται από τις τρεις πρώτες παραγράφους του άρθρου αυτού ισχύουν μόνο καθόσον χρόνο η εκεί προβλεπόμενη προστασία δικαιολογείται βάσει του περιεχομένου του εγγράφου. Η Επιτροπή συνάγει εξ αυτού ότι η επίμαχη δημοσίευση δεν συνιστά διάψευση της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης της προσφεύγουσας.
- 49 Επομένως, αντιθέτως προς ό,τι διατείνεται η προσφεύγουσα, η Επιτροπή όντως εξέτασε τις επί της αρχής αντιρρήσεις της κατά της επίμαχης δημοσίευσως.
- 50 Τέλος, βάσει των διαπιστώσεων που παρατίθενται στις σκέψεις 30, 44 και 49 ανωτέρω, κρίνεται απορριπτέο ως αβάσιμο το δεύτερο σκέλος του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, με το οποίο η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η άρνηση του συμβούλου ακροάσεων να απαντήσει σε ορισμένες από τις αντιρρήσεις της κατά της επίμαχης δημοσίευσως συνεπάγεται προσβολή του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως, όπως αυτό κατοχυρώνεται με το άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, καθώς και του δικαιώματος λυσιτελούς ακροάσεως στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας, το οποίο κατοχυρώνεται με το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.
- 51 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως κρίνεται αβάσιμος και απορριπτέος.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, περί ανεπαρκούς αιτιολογίας

- 52 Η προσφεύγουσα προσάπτει στον σύμβουλο ακροάσεων ότι δεν αιτιολόγησε επαρκώς την προσβαλλόμενη απόφαση, κατά παράβαση, αφενός, του άρθρου 296 ΣΛΕΕ και του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και, αφετέρου, του άρθρου 8, παράγραφος 2, της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων. Συγκεκριμένα, στην προσβαλλόμενη απόφαση δεν παρατίθενται οι λόγοι που δικαιολογούν τη δημοσίευση πληρέστερου μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως ΡΗΡ πέντε έτη μετά τη δημοσίευση του πρώτου μη εμπιστευτικού κειμένου της ίδιας αποφάσεως. Η προσφεύγουσα παραδέχεται μιν ότι η Επιτροπή, με το έγγραφο που της απέστειλε στις 28 Νοεμβρίου 2011, επικαλέστηκε λόγους διαφάνειας, πλην όμως φρονεί ότι μόνη η επίκληση τέτοιων λόγων δεν καθιστά δυνατή την κατανόηση των λόγων για τους οποίους η Επιτροπή εκτίμησε ότι το πρώτο μη εμπιστευτικό κείμενο που δημοσιεύθηκε στον διαδικτυακό τόπο της το 2007 δεν ικανοποιούσε την απαίτηση περί διαφάνειας. Η ειδική αιτιολόγηση της προσβαλλομένης αποφάσεως ως προς το ζήτημα αυτό καθίσταται κατά μείζονα λόγο απαραίτητη, διότι η απόφαση της Επιτροπής να δημοσιεύσει πληρέστερο μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ συνιστά παρέκκλιση από την προγενέστερη διοικητική πρακτική της.
- 53 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη ως προς το ζήτημα αυτό, λαμβανομένου υπόψη του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται.
- 54 Κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως ατομικής αποφάσεως σκοπό έχει να επιτρέψει στον δικαστή της Ένωσης να ασκήσει τον έλεγχό του επί της νομιμότητας της αποφάσεως και να παράσχει στον ενδιαφερόμενο ικανές ενδείξεις ως προς το αν η απόφαση έχει επαρκές έρεισμα ή αν ενδεχομένως πάσχει ελάττωμα λόγω του οποίου θα μπορούσε να αμφισβητηθεί το κύρος της, διευκρινιζομένου ότι το περιεχόμενο της υποχρέωσης αυτής εξαρτάται από τη φύση της πράξεως για την οποία πρόκειται και από το πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκε (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Νοεμβρίου 1983, 322/81, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1983, σ. 3461, σκέψη 14, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Δεκεμβρίου 1996, T-49/95, *Van Megen Sports κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1996, σ. II-1799, σκέψη 51).
- 55 Συγκεκριμένα, η Επιτροπή υποχρεούται μιν, κατά το άρθρο 296 ΣΛΕΕ, να παραθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η κατά νόμο δικαιολόγηση της αποφάσεως και τις εκτιμήσεις βάσει των οποίων έλαβε την εν λόγω απόφαση, πλην όμως δεν απαιτείται να διασαφηνίζει η αιτιολογία όλα τα σχετικά πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις της διατάξεως αυτής πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του γράμματός της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, *Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France*, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 26ης Οκτωβρίου 2012, T-53/12, *CF Sharp Shipping Agencies κατά Συμβουλίου*, σκέψη 37). Ειδικότερα, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον έχει εκδοθεί εντός πλαισίου που είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του ληφθέντος έναντι αυτού μέτρου (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Απριλίου 2011, T-465/08, *Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2011, σ. II-1941, σκέψη 163).
- 56 Η υποχρέωση αιτιολογήσεως απορρέει από το άρθρο 8, παράγραφος 2, της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων, σε συνδυασμό με την παράγραφο 3 της διατάξεως αυτής, όσον αφορά τις αποφάσεις που καλείται να λάβει ο σύμβουλος ακροάσεων επί των αιτήσεων εμπιστευτικής μεταχειρίσεως ορισμένων πληροφοριών στο πλαίσιο διαδικασιών εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού.

- 57 Εν προκειμένω, τόσο από το έγγραφο της προσφεύγουσας της 23ης Δεκεμβρίου 2011 προς τη ΓΔ Ανταγωνισμού όσο και από το έγγραφό της προς τον σύμβουλο ακροάσεων της 10ης Απριλίου 2012 προκύπτει ότι, κατά τη διοικητική διαδικασία, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι η δημοσίευση νέου κειμένου της αποφάσεως ΡΗΡ με πληροφορίες τις οποίες είχε οικειοθελώς γνωστοποιήσει προκειμένου να επωφεληθεί της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 2002 συνιστά προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης της και, επιπλέον, δεν δικαιολογείται από υπέρτερο δημόσιο συμφέρον. Από τα έγγραφα αυτά προκύπτει εξάλλου ότι η προσφεύγουσα προέβαλε ότι η εν λόγω δημοσίευση αποτελεί παρέκκλιση από την προγενέστερη διοικητική πρακτική της Επιτροπής, η οποία συνίστατο στη μη δημοσιοποίηση σε τρίτους πληροφοριών που έχουν περιέλθει σε αυτήν από επιχειρήσεις στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας.
- 58 Επ' αυτού, τονίζεται ότι ο σύμβουλος ακροάσεων δεν απάντησε ειδικά σε καθένα από τα επιχειρήματα αυτά, όπως προκύπτει κατ' ουσίαν από την εξέταση του πρώτου λόγου ακυρώσεως, προκειμένου να μην υπερβεί τα καθήκοντά του, όπως αυτά οριοθετούνται με το άρθρο 8 της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων.
- 59 Ωστόσο, όπως επισημάνθηκε με τη σκέψη 49 ανωτέρω, η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε όταν ολοκληρώθηκε η διοικητική διαδικασία κατά την οποία η Επιτροπή κλήθηκε να απαντήσει στις επί της αρχής αντιρρήσεις της προσφεύγουσας κατά της σκοπούμενης δημοσιεύσεως, οι οποίες ήταν εκτός του πλαισίου των αρμοδιοτήτων του συμβούλου ακροάσεων.
- 60 Υπό τις συνθήκες αυτές και προς διασφάλιση της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας της προσφεύγουσας, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να εξεταστεί εντός του πλαισίου που οδήγησε στην έκδοσή της και, συνεπώς, να θεωρηθεί ότι με την εν λόγω απόφαση η Επιτροπή διατύπωσε εμμέσως πλην σαφώς τις θέσεις της επί της σκοπούμενης δημοσιεύσεως, όπως οι θέσεις αυτές διατυπώθηκαν από τη ΓΔ Ανταγωνισμού και στον βαθμό που δεν αφορούν πτυχές εκτός καθηκόντων του συμβούλου ακροάσεων.
- 61 Πάντως, η προσβαλλόμενη απόφαση, εξεταζόμενη υπό το πρίσμα αυτό, παρέχει στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να κατανοήσει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η κατά νόμον δικαιολόγησή της.
- 62 Συγκεκριμένα, πρώτον, όπως τονίστηκε με τη σκέψη 47 ανωτέρω, η Επιτροπή, με έγγραφο που απέστειλε η ΓΔ Ανταγωνισμού στην προσφεύγουσα στις 28 Νοεμβρίου 2011, δικαιολόγησε την πρόθεσή της να δημοσιεύσει αναλυτικότερο μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ επικαλούμενη τον σκοπό της διαφάνειας.
- 63 Δεύτερον, είναι μιν αληθές ότι ο σύμβουλος ακροάσεων δήλωσε αναρμόδιος να εξετάσει τυχόν προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης της προσφεύγουσας, με το σκεπτικό ότι η εξέταση αυτή δεν εμπίπτει στα καθήκοντά του, όπως αυτά οριοθετούνται από το άρθρο 8 της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων, πλην όμως η Επιτροπή, με έγγραφό της προς την προσφεύγουσα της 15ης Μαρτίου 2012, απάντησε ρητώς στο επιχείρημα αυτής ότι η επίμαχη δημοσίευση συνιστά προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης της.
- 64 Όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 48 ανωτέρω, από το έγγραφο αυτό προκύπτει πράγματι ότι, στο πλαίσιο της αναλύσεως των επί της αρχής αντιρρήσεων κατά της επίμαχης δημοσιεύσεως, η Επιτροπή εκτίμησε, κατ' ουσίαν, ότι οφείλει να σταθμίσει την προστασία των σκοπών των ερευνών της, στην οποία κατατείνει η προβλεπόμενη από το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 εξαίρεση από την αρχή της διαφάνειας, με τα εύλογα συμφέροντα των ενδιαφερομένων. Η Επιτροπή ανέφερε επίσης ότι ένα έγγραφο δεν προστατεύεται ως εκ του ότι της έχει κοινοποιηθεί στο πλαίσιο αιτήσεως επιείκειας και μόνον και ότι η σκοπούμενη δημοσίευση δεν θίγει τον σκοπό των ερευνών της. Τόνισε ακόμη ότι, εν προκειμένω, πρέπει να ληφθεί υπόψη το άρθρο 4, παράγραφος 7, του κανονισμού 1049/2001, δυνάμει του οποίου οι εξαιρέσεις από το δικαίωμα προσβάσεως σε έγγραφα που προβλέπονται από τις τρεις πρώτες παραγράφους του άρθρου αυτού ισχύουν μόνο

καθόσον χρόνο η εκεί προβλεπόμενη προστασία δικαιολογείται βάσει του περιεχομένου του εγγράφου. Η Επιτροπή συνάγει εξ αυτού ότι η επίμαχη δημοσίευση δεν συνιστά διάψευση της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης της προσφεύγουσας.

- 65 Τρίτον, στην προσβαλλόμενη απόφαση παρατίθενται πλείονα στοιχεία προς στήριξη της απορρίψεως της υποβληθείσας από την προσφεύγουσα αιτήσεως εμπιστευτικής μεταχείρισεως. Ο σύμβουλος ακροάσεων τόνισε καταρχάς, με την εν λόγω απόφαση, ότι οι αναφορές σε έγγραφα του φακέλου της υποθέσεως δεν συνιστούν καθεαυτές επιχειρηματικά απόρρητα ή άλλες εμπιστευτικής φύσεως πληροφορίες. Εν συνεχεία, προς δικαιολόγηση της απορρίψεως των αιτήσεων εμπιστευτικής μεταχείρισεως αναφέρονται, πρώτον, η ευρεία διακριτική ευχέρεια που διαθέτει η Επιτροπή ως προς το αν θα δημοσιεύσει περισσότερα στοιχεία, πέραν του ουσιώδους περιεχομένου των αποφάσεων που λαμβάνει κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23 του κανονισμού 1/2003, δεύτερον, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η δημοσιοποίηση των πληροφοριών που είχε παράσχει στην Επιτροπή κατ' εφαρμογήν της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 2002 ενδέχεται να της προξενήσει ζημία και, τρίτον, ότι, ακόμη και αν αποδεικνυόταν η ύπαρξη τέτοιου κινδύνου, από τη νομολογία προκύπτει ότι δεν χρήζει προστασίας το συμφέρον της προσφεύγουσας να μη γνωστοποιηθούν στο κοινό λεπτομερή στοιχεία σχετικά με τη συμμετοχή της σε παράβαση. Ο σύμβουλος ακροάσεων ανέφερε ακόμη ότι η εν λόγω νομολογία εφαρμόζεται εν προκειμένω κατ' αναλογίαν, καθώς η προσφεύγουσα, μολονότι δεν υποχρεώθηκε με την απόφαση ΡΗΡ να καταβάλει πρόστιμο, εντούτοις διαπιστώθηκε η συμμετοχή της στην ενιαία και διαρκή παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ, καθώς και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ που αποτελεί αντικείμενο της αποφάσεως αυτής.
- 66 Τέλος, οι διαπιστώσεις που περιέχονται στην προηγούμενη σκέψη οδηγούν επίσης στην απόρριψη του επιχειρήματος της προσφεύγουσας ότι στην προσβαλλόμενη απόφαση δεν παρατίθενται στοιχεία που να δικαιολογούν εν προκειμένω την παρέκκλιση από την προγενέστερη διοικητική πρακτική της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, ακόμη και αν είχε αποδειχθεί η ύπαρξη της προγενέστερης διοικητικής πρακτικής για την οποία κάνει λόγο η προσφεύγουσα, ζήτημα που εξετάζεται στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, η προσβαλλόμενη απόφαση, τοποθετούμενη εντός του πλαισίου της εκδόσεώς της, παρέχει επαρκή στοιχεία ώστε η προσφεύγουσα να κατανοήσει τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή αποφάσισε στη συγκεκριμένη περίπτωση να παρεκκλίνει από την εν λόγω πρακτική.
- 67 Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η θέση της προσφεύγουσας ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη και, ως εκ τούτου, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με παραβίαση του επαγγελματικού απορρήτου, καθώς και του εμπιστευτικού χαρακτήρα των πληροφοριών τις οποίες σκοπεύει να δημοσιεύσει η Επιτροπή

- 68 Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι ο σύμβουλος ακροάσεων δεν έλαβε υπόψη του, με την προσβαλλόμενη απόφαση, τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των πληροφοριών που η προσφεύγουσα γνωστοποίησε οικειοθελώς στην Επιτροπή στο πλαίσιο της έρευνάς της. Για τον λόγο αυτό, η προσβαλλόμενη απόφαση παραβαίνει τόσο το άρθρο 339 ΣΛΕΕ όσο και το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ.
- 69 Κατά την προσφεύγουσα, ο εμπιστευτικός χαρακτήρας προκύπτει, πρώτον, από το γεγονός ότι οι πληροφορίες αυτές προέρχονται από δηλώσεις στις οποίες προέβη η ίδια ή άλλες επιχειρήσεις στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας ή από έγγραφα που προσκομίστηκαν οικειοθελώς στην Επιτροπή κατά την έρευνά της. Οι πληροφορίες αυτές αφορούν ιδιωτικής φύσεως δραστηριότητες της προσφεύγουσας, οι οποίες προστατεύονται από το άρθρο 8, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ, ανεξαρτήτως του περιεχομένου τους. Εξάλλου, από την απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Νοεμβρίου 1985, 145/83, Adams κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 3539), προκύπτει ότι ειδική προστασία απαιτείται για τις πληροφορίες και τα έγγραφα που κοινοποιούνται οικειοθελώς στην Επιτροπή υπό την προϋπόθεση ότι αυτή δεν τα δημοσιοποιεί.

- 70 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει περαιτέρω ότι οι πληροφορίες των οποίων ζητεί την εμπιστευτική μεταχείριση emπίπτουν στο επαγγελματικό απόρρητο που προστατεύεται από το άρθρο 339 ΣΛΕΕ καθώς και από το άρθρο 30, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, καθώς πληρούν τις τρεις προϋποθέσεις που έχουν καθοριστεί συναφώς με την απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω. Συγκεκριμένα, οι πληροφορίες αυτές είναι γνωστές σε περιορισμένο αριθμό προσώπων, η δημοσιοποίησή τους ενδέχεται να προκαλέσει σοβαρή ζημία στην προσφεύγουσα, η δε μη δημοσιοποίησή τους είναι αντικειμενικά επιβεβλημένη, ακόμη και αν σταθμιστούν τα αντίθετα συμφέροντα τα οποία επιβάλλουν την εν λόγω δημοσιοποίηση.
- 71 Η προσφεύγουσα επισημαίνει συναφώς ότι οι πληροφορίες των οποίων επίκειται εν προκειμένω η δημοσίευση και οι οποίες δεν περιλαμβάνονταν στο προσωρινό μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ που δημοσιεύθηκε το 2007 εμφανίζουν αναλυτικά όχι μόνον τις αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμφωνίες και ανταλλαγές στοιχείων για τις οποίες γίνεται λόγος στην απόφαση ΡΗΡ, αλλά και τον τρόπο συμμετοχής της. Οι πληροφορίες αυτές συνοδεύονται από πολυάριθμες παραθέσεις αποσπασμάτων από έγγραφα προσκομισθέντα από τους αιτούντες επιείκεια καθώς και ερμηνευτικά βοηθήματα της Επιτροπής. Η επίμαχη δημοσίευση ισοδυναμεί με άμεση δημοσίευση των δηλώσεων της προσφεύγουσας και των λοιπών επιχειρήσεων που είναι αποδέκτες της αποφάσεως ΡΗΡ, οι οποίες πραγματοποίησαν δηλώσεις στο πλαίσιο της επιείκειας, δυνάμενες να πλήξουν σοβαρά τη φήμη της προσφεύγουσας και να επηρεάσουν τη θέση της στην αγορά. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η σκοπούμενη δημοσίευση θα προξενήσει σε αυτήν σοβαρότερη βλάβη απ' ό,τι στις άλλες επιχειρήσεις που μετείχαν στην παράβαση για την οποία επιβλήθηκαν κυρώσεις με την απόφαση ΡΗΡ, διότι, για να τύχει απαλλαγής από το πρόστιμο, δεν είχε άλλη επιλογή από την ανεπιφύλακτη παραδοχή της συμμετοχής της στην παράβαση και τη συμβολή της, στο μέτρο του δυνατού, στην αποσαφήνιση των πραγματικών περιστατικών από την Επιτροπή.
- 72 Όπως προκύπτει εξάλλου από τη νομολογία, πληροφορίες σχετικές με τις επιχειρηματικές σχέσεις των εταιριών, τις τιμές των προϊόντων τους, τη δομή του κόστους τους, τα μερίδιά τους στην αγορά ή παρόμοια στοιχεία, όπως είναι οι πληροφορίες των οποίων η δημοσίευση σχεδιάζεται εν προκειμένω, εντάσσονται στα χρήζοντα προστασίας εμπορικά συμφέροντα των εν λόγω εταιριών, ακόμη και όταν αφορούν συμπεριφορές οι οποίες έχουν αναγνωριστεί ως παράνομες. Επιπλέον, η σκοπούμενη δημοσίευση θα εξέθετε την προσφεύγουσα σε αυξημένο κίνδυνο να υποχρεωθεί στην καταβολή αποζημιώσεων στο πλαίσιο αγωγών ενώπιον εθνικών δικαστηρίων. Η προσφεύγουσα τόνισε, πάντως, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι πρέπει να προστατευθεί έναντι της ασκήσεως τέτοιων αγωγών.
- 73 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ακόμη ότι η απόρριψη των αιτήσεων εμπιστευτικής μεταχειρίσεως από τον σύμβουλο ακροάσεων αντιβαίνει προς το γενικό τεκμήριο ελλείψεως νομιμότητας της δημοσιεύσεως πληροφοριών προερχόμενων από δηλώσεις επιχειρήσεων στο πλαίσιο της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 2002 καθώς και από έγγραφα που έχουν οικειοθελώς παράσχει στην Επιτροπή οι εν λόγω επιχειρήσεις. Συγκεκριμένα, δεν πρέπει να καταστούν άνευ ουσίας, διά δημοσιεύσεων στην Επίσημη Εφημερίδα, οι αυστηροί κανόνες που διέπουν τη μεταχείριση των πληροφοριών που περιέρχονται στην Επιτροπή στο πλαίσιο διαδικασιών σχετικών με συμπράξεις επιχειρήσεων και, ειδικότερα, οι κανόνες που απορρέουν από την ανακοίνωση περί συνεργασίας του 2002. Ομοίως, η προσφεύγουσα τόνισε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να καταστήσει αναποτελεσματική, διά της δημοσιεύσεως, την προστασία που παρέχει το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 κατά της δημοσιοποιήσεως ορισμένων πληροφοριών.
- 74 Η προσφεύγουσα προβάλλει, ακόμη, ότι στην προσβαλλόμενη απόφαση δεν γίνεται λόγος για υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που να δικαιολογεί τη σκοπούμενη δημοσίευση των επίμαχων πληροφοριών, παρά τον εμπιστευτικό χαρακτήρα τους. Δεδομένου ότι το κοινό είχε ήδη επαρκώς ενημερωθεί, διά της δημοσιεύσεως μη εμπιστευτικού κειμένου 2007, δεν συντρέχει εν προκειμένω τέτοιο δημόσιο συμφέρον. Όσον αφορά το ενδεχόμενο συμφέρον των θυμάτων της αποφάσεως για την οποία επιβλήθηκαν κυρώσεις με την απόφαση ΡΗΡ να δημοσιευθεί αναλυτικότερο κείμενο της εν λόγω αποφάσεως, πρόκειται για αυστηρά ιδιωτικό συμφέρον. Η προσφεύγουσα προέβαλε ακόμη επ'

αυτού, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι στην προσβαλλόμενη απόφαση δεν παρατίθενται οι λόγοι για τους οποίους η σκοπούμενη δημοσίευση θα ήταν αναγκαία για την άσκηση του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας των θυμάτων του καρτέλ που αποτελεί αντικείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ.

- 75 Η Επιτροπή αμφισβητεί την επιχειρηματολογία αυτή.
- 76 Ο συγκεκριμένος λόγος ακυρώσεως περιλαμβάνει ουσιαστικά τρία σκέλη, τα οποία αφορούν, πρώτον, παραβίαση επιχειρηματικών απορρήτων της προσφεύγουσας ή, τουλάχιστον, του απορρήτου σχετικών με αυτήν πληροφοριών, δεύτερον, παραβίαση της εμπιστευτικότητας πληροφοριών που κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας και, τρίτον, προσβολή του δικαιώματος προστασίας της ιδιωτικής ζωής.
- 77 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει, καταρχάς, ότι τα επιχειρήματα σχετικά με προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης που διατείνεται ότι σχημάτισε η προσφεύγουσα λόγω της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 2002 καθώς και της προγενέστερης πρακτικής της Επιτροπής, επιχειρήματα που προβάλλονται προς στήριξη του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ουσιαστικά συμπίπτουν με μέρος της επιχειρηματολογίας που αναπτύσσεται προς στήριξη του τέταρτου λόγου ακυρώσεως. Συνεπώς, τα εν λόγω επιχειρήματα εξετάζονται στο πλαίσιο αυτό.
- 78 Υπενθυμίζεται, εν συνεχεία, ότι, κατά το άρθρο 339 ΣΛΕΕ, τα μέλη των οργάνων της Ένωσης, τα μέλη των επιτροπών καθώς και οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό της Ένωσης οφείλουν, και μετά τη λήξη της υπηρεσιακής τους σχέσεως, να μη μεταδίδουν πληροφορίες που αποτελούν εκ φύσεως επαγγελματικά απόρρητα, ιδίως πληροφορίες σχετικές με επιχειρήσεις που αφορούν τις εμπορικές τους σχέσεις και τα κοστολογικά τους στοιχεία.
- 79 Κατά το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, οι πληροφορίες που συλλέγονται από την Επιτροπή στο πλαίσιο των ερευνών που διενεργεί δυνάμει του εν λόγω κανονισμού, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 17 έως 22 αυτού, επιτρέπεται, με την επιφύλαξη της εφαρμογής των άρθρων 12 και 15 του ίδιου κανονισμού, να χρησιμοποιηθούν μόνο για τον σκοπό για τον οποίο συγκεντρώθηκαν. Με το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, το οποίο συμπληρώνει τον κανόνα συμπεριφοράς του άρθρου 339 ΣΛΕΕ στον τομέα εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού, διευκρινίζεται, μεταξύ άλλων, ότι, με την επιφύλαξη της συνεργασίας μεταξύ Επιτροπής και αρμοδίων για τον ανταγωνισμό αρχών των κρατών μελών, καθώς και της δυνατότητας των αποδεκτών ανακοινώσεως αιτιάσεων να μελετήσουν τον φάκελο της έρευνας, η Επιτροπή και οι ως άνω αρχές, οι υπάλληλοί τους, το λοιπό προσωπικό τους και τα άλλα πρόσωπα που εργάζονται υπό την εποπτεία των εν λόγω αρχών, καθώς και οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό άλλων αρχών των κρατών μελών οφείλουν να μη δημοσιοποιούν τα στοιχεία που συγκεντρώνουν ή ανταλλάσσουν κατ' εφαρμογήν του κανονισμού και τα οποία, ως εκ της φύσεώς τους, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο.
- 80 Εξάλλου, κατά το άρθρο 30, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, η Επιτροπή δημοσιεύει τις αποφάσεις με τις οποίες επιβάλλει πρόστιμα στις επιχειρήσεις ή τις ενώσεις επιχειρήσεων στις οποίες καταλογίζει ευθύνη για παραβίαση του δικαιού του ανταγωνισμού της Ένωσης όσον αφορά τις συμπράξεις. Κατά το άρθρο 30, παράγραφος 2, του κανονισμού, η κατά τα ανωτέρω δημοσίευση περιλαμβάνει τα ονόματα των εμπλεκόμενων και τα ουσιώδη στοιχεία της αποφάσεως, περιλαμβανομένων των κυρώσεων που επιβάλλονται, λαμβάνοντας υπόψη το έννομο συμφέρον των επιχειρήσεων να μη δημοσιοποιούνται τα επιχειρηματικά απόρρητά τους.
- 81 Τέλος, το άρθρο 16, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 773/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη διεξαγωγή από την Επιτροπή των διαδικασιών δυνάμει των άρθρων 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ] (ΕΕ L 123, σ. 18), προβλέπει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή δεν κοινοποιεί και δεν παρέχει πρόσβαση σε πληροφοριακά στοιχεία, συμπεριλαμβανόμενων των εγγράφων, εφόσον αυτά περιέχουν επιχειρηματικά απόρρητα ή λοιπές πληροφορίες εμπιστευτικού χαρακτήρα για οποιοδήποτε πρόσωπο.

- 82 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι συμμετείχε στη σύμπραξη που αποτελεί αντικείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ. Υποστηρίζει, όμως, αφενός, ότι ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των επίμαχων πληροφοριών απορρέει από το γεγονός ότι η κοινοποίησή τους στην Επιτροπή ήταν οικειοθελής, στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας, και ότι η σκοπούμενη δημοσίευση ενδέχεται να θέσει σε κίνδυνο την προστασία των σκοπών των ερευνών που διενεργεί η Επιτροπή.
- 83 Αφετέρου, επικαλείται, πρώτον, ότι η σκοπούμενη από την Επιτροπή δημοσίευση του αναλυτικότερου μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως ΡΗΡ θα βλάψει υπέρμετρα τα εμπορικά συμφέροντά της, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, διότι το συγκεκριμένο κείμενο περιλαμβάνει πληροφορίες σχετικά με το ύψος των τιμών, τις σχεδιαζόμενες αυξήσεις των τιμών, τον ρόλο της κατά τις συσκέψεις μεταξύ των ανταγωνιστών, τους τόπους, καθώς και τις ημερομηνίες διεξαγωγής των εν λόγω συσκέψεων, τα πρόσωπα που μετείχαν σε αυτές και το περιεχόμενό τους. Κατά την προσφεύγουσα, η σκοπούμενη δημοσίευση θα βλάψει επίσης τη φήμη της και θα αυξήσει τον κίνδυνο να ασκηθούν εναντίον της αγωγές αποζημιώσεως από τα θύματα της παραβάσεως για την οποία επιβλήθηκαν κυρώσεις με την απόφαση ΡΗΡ ή να στραφούν κατ' αυτής αναγωγικώς οι λοιπές μετέχουσες στην παράβαση επιχειρήσεις. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει περαιτέρω ότι οι επίμαχες πληροφορίες αποτελούν, σε κάθε περίπτωση, επιχειρηματικά απόρρητα ή, τουλάχιστον, εμπορικές πληροφορίες εμπιστευτικού χαρακτήρα, η δημοσιοποίηση των οποίων αποκλείεται δυνάμει του άρθρου 28, παράγραφος 2, και του άρθρου 30, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003. Έτι περαιτέρω, προβάλλει ότι, προς προστασία των ένδικων διαδικασιών, η οποία επιβάλλεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, η επίμαχη δημοσίευση δεν είναι επιτρεπτή, διότι θα έχει ως συνέπεια την ανατροπή της δικονομικής ισότητας στο πλαίσιο αστικών αγωγών που ενδεχομένως θα ασκηθούν ενώπιον εθνικών δικαστηρίων, κατά παραβίαση της αρχής της αμεροληψίας, όπως αυτή κατοχυρώνεται με το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Τέλος, ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των επίμαχων πληροφοριών απορρέει από το γεγονός ότι οι πληροφορίες αυτές, οι οποίες γνωστοποιήθηκαν οικειοθελώς στην Επιτροπή στο πλαίσιο της έρευνας, εμπίπτουν στην ιδιωτική δραστηριότητα της προσφεύγουσας και, συνεπώς, προστατεύονται από το άρθρο 8, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ.

Επί του πρώτου σκέλους, στο πλαίσιο του οποίου υποστηρίζεται ότι οι επίμαχες πληροφορίες αποτελούν επιχειρηματικά απόρρητα ή, τουλάχιστον, εμπορικές πληροφορίες εμπιστευτικού χαρακτήρα

- 84 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, δεν είναι απόρρητες ούτε εμπιστευτικές οι πληροφορίες που υπήρξαν τέτοιες, αλλά χρονολογούνται από πέντε και πλέον ετών και πρέπει, ως εκ τούτου, να θεωρούνται παρωχημένες, εκτός εάν, κατ' εξαίρεση, η προσφεύγουσα αποδείξει ότι, παρά την παλαιότητά τους, οι πληροφορίες αυτές εξακολουθούν να αποτελούν ουσιώδη στοιχεία της δικής της εμπορικής καταστάσεως ή τρίτου (διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Νοεμβρίου 1990, T-1/89 έως T-4/89 και T-6/89 έως T-15/89, Rhône-Poulenc κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-637, σκέψη 23· βλ. διάταξη του προέδρου του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 22ας Φεβρουαρίου 2005, T-383/03, Hynix Semiconductor κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2005, σ. II-621, σκέψη 60 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· διατάξεις του προέδρου του όγδοου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 8ης Μαΐου 2012, T-108/07, Diamanthandel A. Spira κατά Επιτροπής, σκέψη 65, και της 10ης Μαΐου 2012, T-354/08, Diamanthandel A. Spira κατά Επιτροπής, σκέψη 47).
- 85 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι οι επίμαχες πληροφορίες χρονολογούνται από πέντε ετών και πλέον, οι περισσότερες δε εξ αυτών από δέκα ετών και πλέον. Διαπιστώνεται, ωστόσο, ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα συγκεκριμένο επιχείρημα προκειμένου να αποδείξει ότι, παρά την παλαιότητά τους, εξακολουθούν να αποτελούν σήμερα ουσιώδη στοιχεία της δικής της εμπορικής καταστάσεως ή τρίτου. Συγκεκριμένα, προέβαλε μόνον ότι πολλά χωρία της αποφάσεως ΡΗΡ, την οποία σκοπεύει να δημοσιεύσει η Επιτροπή, περιγράφουν τα περιστατικά που στοιχειοθετούν την παράβαση, αλλά περιέχουν και πληροφορίες σχετικά με τις επιχειρηματικές σχέσεις και την πολιτική

τιμών που ακολουθούσε, ότι δεν εξαιρούνται από την προστασία των επιχειρηματικών απορρήτων οι πληροφορίες σχετικά με παράνομες συμπεριφορές και, τέλος, ότι η διάρκεια της προστασίας των επιχειρηματικών απορρήτων δεν μπορεί να περιοριστεί χρονικά κατά τρόπο απόλυτο.

- 86 Κατά συνέπεια, ακόμη και αν ορισμένες από τις πληροφορίες που περιλαμβάνονται στην απόφαση ΡΗΡ, την οποία η Επιτροπή σκοπεύει να δημοσιεύσει για πρώτη φορά, αποτελούσαν επαγγελματικά απόρρητα κάποια στιγμή στο παρελθόν, θεωρούνται σε κάθε περίπτωση παρωχημένες και, επιπλέον, δεν έχει αποδειχθεί εάν και κατά πόσον είναι δικαιολογημένη η κατ' εξαίρεση προστασία τους βάσει του άρθρου 30, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003.
- 87 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος δεν είναι βάσιμο και πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου σκέλους, σχετικά με τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των πληροφοριών που γνωστοποιήθηκαν στην Επιτροπή στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας

- 88 Δεδομένου ότι ο τομέας των πληροφοριών που καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο είναι ευρύτερος των επιχειρηματικών απορρήτων (βλ., συναφώς, αποφάσεις Adams κατά Επιτροπής, σκέψη 69 ανωτέρω, σκέψη 34, και Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 29), πρέπει να εξεταστεί, με την επιφύλαξη της εξετάσεως του βασίμου του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, εάν, όπως διατείνεται η προσφεύγουσα, οι πληροφορίες πρέπει να προστατεύονται στο πλαίσιο αυτό απλώς και μόνον επειδή γνωστοποιήθηκαν από μια επιχείρηση στην Επιτροπή προκειμένου αυτή να επωφεληθεί του προγράμματος επιείκειας.
- 89 Κατά το άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ, εντός της Ένωσης, οι αποφάσεις λαμβάνονται όσο το δυνατόν πιο ανοικτά. Η εν λόγω αρχή αντανακλάται στο άρθρο 15 ΣΛΕΕ, το οποίο διασφαλίζει στους πολίτες, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων. Σύμφωνα με την εν λόγω αρχή, και ελλείψει διατάξεων που επιβάλλουν ή απαγορεύουν ρητώς τη δημοσίευση, η δυνατότητα των θεσμικών οργάνων να κοινοποιούν τις πράξεις που εκδίδουν είναι ο κανόνας, από τον οποίο υπάρχουν εξαιρέσεις καθόσον το δίκαιο της Ένωσης, ιδίως μέσω διατάξεων που διασφαλίζουν την τήρηση του επαγγελματικού απορρήτου, απαγορεύει τη δημοσιοποίηση των εν λόγω πράξεων ή ορισμένων πληροφοριακών στοιχείων που περιλαμβάνουν οι πράξεις αυτές (απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 69).
- 90 Ούτε το άρθρο 339 ΣΛΕΕ ούτε το άρθρο 28 του κανονισμού 1/2003 αναφέρουν ρητώς ποιες πληροφορίες, πλην των επιχειρηματικών απορρήτων, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο. Συναφώς, από το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 δεν μπορεί να συναχθεί ότι τούτο συμβαίνει στην περίπτωση όλων των πληροφοριών που συλλέγονται κατ' εφαρμογήν του εν λόγω κανονισμού, πλην αυτών η δημοσίευση των οποίων είναι υποχρεωτική δυνάμει του άρθρου 30. Συγκεκριμένα, όπως το άρθρο 339 ΣΛΕΕ, το άρθρο 28 του κανονισμού 1/2003, το οποίο συνιστά εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως της Συνθήκης στον τομέα των κανόνων του ανταγωνισμού που εφαρμόζονται στις επιχειρήσεις, απαγορεύει μόνον τη δημοσίευση πληροφοριών οι οποίες, λόγω της φύσεώς τους, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 70).
- 91 Είναι εξάλλου αληθές ότι, κατά τις σκέψεις 75 της αποφάσεως Bank Austria κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, και 64 της αποφάσεως Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, στον βαθμό που η εμπιστευτικότητα ορισμένων πληροφοριών προστατεύεται από εξαίρεση του δικαιώματος προσβάσεως σε έγγραφα του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001, η προστασία αυτή έχει σημασία όταν εξετάζεται εάν η Επιτροπή τηρεί την απαγόρευση που επιβάλλεται από το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, όσον αφορά τη δημοσιοποίηση πληροφοριών που εκ φύσεως καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο.

- 92 Ωστόσο, μετά την έκδοση αυτών των δικαστικών αποφάσεων, το Δικαστήριο ερμήνευσε το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 κατά την έννοια ότι τα θεσμικά όργανα επιτρέπεται να στηρίζονται σε γενικά τεκμήρια που εφαρμόζονται σε ορισμένες κατηγορίες εγγράφων, δεδομένου ότι τέτοιες γενικού χαρακτήρα εκτιμήσεις ενδέχεται να αφορούν και αιτήσεις γνωστοποίησης σχετικές με έγγραφα της ίδιας φύσεως. Η ερμηνεία αυτή επιβάλλεται σε περίπτωση που η κανονιστική ρύθμιση που διέπει τη διαδικασία προβλέπει επίσης αυστηρούς κανόνες όσον αφορά τη μεταχείριση πληροφοριών που συνελέγησαν ή αποδείχθηκαν στο πλαίσιο μιας τέτοιας διαδικασίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιουνίου 2012, C-404/10 P, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, σκέψεις 108, 116 και 118). Τούτο συμβαίνει όσον αφορά τα άρθρα 27, παράγραφος 2, και 28 του κανονισμού 1/2003 και τα άρθρα 6, 8, 15 και 16 του κανονισμού 773/2004, τα οποία ρυθμίζουν κατά τρόπο αυστηρό τη χρήση των εγγράφων που περιλαμβάνονται στον φάκελο υποθέσεως σχετικής με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Φεβρουαρίου 2014, C-365/12 P, Επιτροπή κατά EnBW Energie Baden-Württemberg, σκέψη 86). Στο πλαίσιο αυτό, εάν το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν επιτρέπεται στην Επιτροπή να δημοσιεύει οποιαδήποτε πληροφορία στην οποία δύναται να αρνηθεί την πρόσβαση δυνάμει της διατάξεως αυτής, επικαλούμενη γενικό τεκμήριο, θα καθιστούσε το άρθρο 30 του κανονισμού 1/2003 άνευ αντικειμένου. Συγκεκριμένα, η ερμηνεία αυτή θα στερούσε από την Επιτροπή τη δυνατότητα να δημοσιεύει τα ουσιώδη έστω σημεία της αποφάσεώς της, κατά το μέτρο που αυτά προκύπτουν κατά λογική αναγκαιότητα από τον φάκελο της έρευνας. Αφετέρου, θα είχε επίσης ως αποτέλεσμα την ανατροπή του βάρους αποδείξεως, το οποίο, στον τομέα της εμπιστευτικής μεταχειρίσεως, φέρει ο αιτών την εν λόγω μεταχείριση, καθώς θα αρκούσε να προβάλλει αυτός το γενικό τεκμήριο που τα θεσμικά όργανα μπορούν, υπό τις προαναφερθείσες συνθήκες, να επικαλεστούν, με συνέπεια να υποχρεώνεται εκ των πραγμάτων η Επιτροπή να αποδεικνύει ότι η επίμαχη πληροφορία μπορεί να συμπεριληφθεί στο προς δημοσίευση κείμενο της αποφάσεώς της.
- 93 Πάντως, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, η προσφεύγουσα, η δημοσιοποίηση πληροφοριών σχετικά με παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης διά της δημοσιεύσεως αποφάσεως με την οποία επιβάλλονται κυρώσεις για την εν λόγω παράβαση, βάσει του άρθρου 30 του κανονισμού 1/2003, δεν πρέπει, κατ' αρχήν, να συγχέεται με την πρόσβαση τρίτων σε έγγραφα περιλαμβανόμενα στον φάκελο της σχετικής με τέτοια παράβαση έρευνας της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, στην υπό κρίση υπόθεση, η δημοσιοποίηση πληροφοριών σχετικών με περιστατικά που στοιχειοθετούν την παράβαση και δεν περιλαμβάνονται στο δημοσιευθέν το 2007 μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ, εφόσον πραγματοποιηθεί, δεν θα έχει ως αποτέλεσμα τη γνωστοποίηση σε τρίτους των αιτήσεων επιείκειας που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα στην Επιτροπή, των πρακτικών με τις προφορικές δηλώσεις στις οποίες είχε προβεί η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας, ή ακόμα και των εγγράφων που οικειοθελώς προσκόμισε αυτή στην Επιτροπή κατά την έρευνα.
- 94 Υπό το πρίσμα των αρχών αυτών πρέπει να εξεταστούν οι τρεις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται σωρευτικά προκειμένου οι πληροφορίες να καλύπτονται εκ φύσεως από το επαγγελματικό απόρρητο και, συνεπώς, από την προστασία έναντι της δημοσιοποίησης στο κοινό, να εξεταστεί δηλαδή, πρώτον, εάν πρόκειται για πληροφορίες οι οποίες είναι γνωστές σε περιορισμένο αριθμό προσώπων, δεύτερον, εάν η δημοσιοποίηση των πληροφοριών αυτών ενδέχεται να προκαλέσει σοβαρή ζημία στο πρόσωπο που τις προσκόμισε ή σε τρίτους και, τέλος, τρίτον, εάν τα συμφέροντα που ενδέχεται να θιγούν λόγω της δημοσιεύσεως χρήζουν αντικειμενικά προστασίας (αποφάσεις Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 71, και Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 65).
- 95 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι εν προκειμένω δεν πληρούται η πρώτη προϋπόθεση, διότι οι πληροφορίες που της γνωστοποίησε η προσφεύγουσα κατά την έρευνα περιλαμβάνονταν στον φάκελο στον οποίον είχαν πρόσβαση οι λοιποί αποδέκτες της αποφάσεως ΡΗΡ.

- 96 Η επιχειρηματολογία αυτή είναι απορριπτέα. Πρέπει, όντως, να γίνει διάκριση μεταξύ αναγκαίας προστασίας των πληροφοριών που καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο σε σχέση με πρόσωπα, επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων που έχουν δικαίωμα ακροάσεως στο πλαίσιο διαδικασίας εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού και προστασίας των εν λόγω πληροφοριών έναντι του κοινού γενικώς [απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 29· βλ. επίσης, κατ' αναλογία, διάταξη του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου της 10ης Σεπτεμβρίου 2013, C-278/13 P(R), Επιτροπή κατά Pilkington Group, σκέψεις 56 και 57].
- 97 Πράγματι, η υποχρέωση των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των θεσμικών οργάνων να μη δημοσιοποιούν τις πληροφορίες που κατέχουν, οι οποίες καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο, θεσπισθείσα στο άρθρο 339 ΣΛΕΕ και τεθείσα σε εφαρμογή, στον τομέα των εφαρμοστέων στις επιχειρήσεις κανόνων του ανταγωνισμού, με το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, αμβλύνεται όσον αφορά τα πρόσωπα στα οποία το άρθρο 27, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού παρέχει το δικαίωμα ακροάσεως. Η Επιτροπή μπορεί να κοινοποιήσει στα πρόσωπα αυτά ορισμένες πληροφορίες καλυπτόμενες από το επαγγελματικό απόρρητο, καθόσον η εν λόγω κοινοποίηση είναι αναγκαία για την ομαλή διεξαγωγή των αποδείξεων. Ωστόσο, στις περιπτώσεις αυτές, οι πληροφορίες πρέπει να γνωστοποιούνται σε περιορισμένο αριθμό προσώπων.
- 98 Κατά συνέπεια, ο κανόνας του άρθρου 27, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, με τον οποίον κατοχυρώνεται το δικαίωμα των προσώπων που αποτελούν αντικείμενο της έρευνας της Επιτροπής να έχουν πρόσβαση στον φάκελο της υποθέσεως, εφαρμόζεται με την επιφύλαξη της προστασίας έναντι της δημοσιοποίησης εν γένει στο κοινό πληροφοριών που έχουν γνωστοποιηθεί στην Επιτροπή στο πλαίσιο έρευνας και καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο.
- 99 Όσον αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι και αυτή πληρούται εν προκειμένω.
- 100 Συγκεκριμένα, όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 83 ανωτέρω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η σκοπούμενη δημοσίευση θα της προξενήσει σοβαρή βλάβη, λόγω του πλήγματος που θα υποστεί η φήμη της και λόγω του αυξημένου κινδύνου που θα αντιμετωπίσει, εξαιτίας της δημοσίευσής της, να ασκηθούν σε βάρος της αγωγές αποζημίωσης από τα θύματα της παραβάσεως για την οποία επιβλήθηκαν κυρώσεις με την απόφαση ΡΗΡ, ή ακόμα και να στραφούν εναντίον της αναγωγικώς οι λοιπές επιχειρήσεις που συμμετείχαν στην εν λόγω παράβαση.
- 101 Συναφώς, δεν αμφισβητείται ότι οι επίμαχες πληροφορίες, των οποίων η δημοσίευση αποτελεί αντικείμενο της διαφοράς, συνίστανται κατ' ουσίαν στην περιγραφή των συστατικών στοιχείων της παραβάσεως του άρθρου 81 ΕΚ για την οποία επέβαλε η Επιτροπή κυρώσεις με την απόφαση ΡΗΡ.
- 102 Διαπιστώνεται, ωστόσο, αφενός, όσον αφορά τη θέση της προσφεύγουσας ότι η δημοσίευση των επίμαχων πληροφοριών ενδέχεται να πλήξει τη φήμη της και να επηρεάσει τη θέση της στις επιχειρηματικές σχέσεις της, ορισμένα χωρία της αποφάσεως ΡΗΡ, η οποία πρόκειται για πρώτη φορά να δημοσιευθεί, όντως εμφανίζουν κατά πολύ αναλυτικότερο τρόπο, σε σχέση με το δημοσιευθέν το 2007 μη εμπιστευτικό κείμενο της εν λόγω αποφάσεως, την παράβαση στην οποία υπέπεσε η προσφεύγουσα. Ειδικότερα, π.χ., τα χωρία που περιλαμβάνονται στα σημεία 115, 116, 123, 126, 130, 140, 147, 149, 150, 151, 169, 170, 188, 189, 201, 211, 233, 260 και 277 της αποφάσεως ΡΗΡ, την οποία σκοπεύει να δημοσιεύσει η Επιτροπή, καθιστούν αντιληπτό τον σημαντικό ρόλο που διαδραμάτισε η προσφεύγουσα όχι μόνον κατά την αρχή της διαπράξεως της παραβάσεως του άρθρου 81 ΕΚ που αποτελεί αντικείμενο της εν λόγω αποφάσεως, αλλά και κατά τη συνέχιση αυτής επί σχεδόν επτά έτη.
- 103 Αφετέρου, μολοντί η Επιτροπή όντως δεν αιτιολόγησε ειδικά την προσβαλλόμενη απόφαση σε σχέση με τον σκοπό της διευκόλυνσης της ασκήσεως αγωγών αποζημίωσης ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, εντούτοις από τη δικογραφία προκύπτει ότι, εκ πρώτης όψεως, η σκοπούμενη από την Επιτροπή δημοσίευση του πληρέστερου μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως ΡΗΡ, και

ειδικότερα του μέρους της εν λόγω αποφάσεως σχετικά με τη λειτουργία της συμπράξεως, θα μπορούσε να παράσχει σε τρίτους που θεωρούν εαυτούς ζημιωθέντες από τη διαπιστωθείσα με την εν λόγω απόφαση παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης τη δυνατότητα να αποδείξουν ευχερέστερα την αστική ευθύνη της προσφεύγουσας και των λοιπών επιχειρήσεων που μετείχαν στην παράβαση, καθώς και το εύρος της ευθύνης αυτής.

- 104 Όπως εμφανίζουν τα αποσπάσματα του μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως ΡΗΡ που αναφέρθηκαν στη σκέψη 102 ανωτέρω και των οποίων σκοπείται η δημοσίευση, από το εν λόγω κείμενο προκύπτουν αναλυτικά οι επαφές στο πλαίσιο συμπαιγνίας ή οι αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμφωνίες στις οποίες μετείχε η προσφεύγουσα, καθώς αναφέρονται μεταξύ άλλων οι ονομασίες των προϊόντων που αποτελούσαν αντικείμενο των εν λόγω επαφών ή συμφωνιών, αριθμητικά στοιχεία σχετικά με τις τιμές καθώς και τους στόχους που είχαν καθορίσει οι μετέχοντες όσον αφορά τις τιμές και την κατανομή των μεριδίων αγοράς. Οι πληροφορίες αυτές διευκολύνουν την απόδειξη της ζημίας από φυσικά ή νομικά πρόσωπα που φέρονται ως θύματα της παραβάσεως του άρθρου 81 ΕΚ για την οποία επιβλήθηκαν κυρώσεις με την απόφαση ΡΗΡ, καθώς και της αιτιώδους συνάφειας μεταξύ παραβάσεως και προβαλλόμενης ζημίας.
- 105 Επομένως, χωρίς να είναι αναγκαίο, στο παρόν στάδιο του σκεπτικού, να εξεταστεί εάν, όπως διατείνεται η προσφεύγουσα, η δημοσίευση των επίμαχων πληροφοριών θα την έθετε, στο πλαίσιο αγωγών αποζημιώσεως, σε δυσμενέστερη θέση σε σχέση με άλλες επιχειρήσεις που μετείχαν στην παράβαση για την οποία επιβλήθηκαν κυρώσεις με την απόφαση ΡΗΡ, αλλά δεν επέδειξαν το ίδιο πνεύμα συνεργασίας, θεωρείται αποδεδειγμένο ότι η δημοσιοποίηση των πληροφοριών των οποίων η προσφεύγουσα ζητεί την εμπιστευτική μεταχείριση ενδέχεται να της προκαλέσει σοβαρό πλήγμα.
- 106 Όσον αφορά, τέλος, την τρίτη προϋπόθεση, υπενθυμίζεται ότι η εκτίμηση του απορρήτου χαρακτήρα μιας πληροφορίας απαιτεί τη στάθμιση μεταξύ των εύλογων συμφερόντων που αντιτίθενται στη δημοσίευσή της και του γενικού συμφέροντος να έχουν οι δραστηριότητες των θεσμικών οργάνων τη μεγαλύτερη δυνατή διαφάνεια (αποφάσεις Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 71, και Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 65).
- 107 Συναφώς, όσον αφορά, πρώτον, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η σκοπούμενη δημοσίευση ενδέχεται να βλάψει τη φήμη της και, συνεπώς, τα εμπορικά συμφέροντά της, τονίζεται καταρχάς ότι το συμφέρον μιας επιχειρήσεως, στην οποία η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμο για παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού, να μη δημοσιοποιηθούν στο κοινό λεπτομέρειες της προσαπτομένης παραβάσεως δεν χρήζει ιδιαίτερης προστασίας, λαμβανομένου υπόψη του συμφέροντος του κοινού να γνωρίζει όσο το δυνατόν πληρέστερα τους λόγους κάθε πράξεως της Επιτροπής, του συμφέροντος των επιχειρηματιών να γνωρίζουν ποια συμπεριφορά ενδέχεται να επισύρει την επιβολή κυρώσεων και του συμφέροντος των προσώπων που θίγονται από την παράβαση να γνωρίζουν τις λεπτομέρειές της προκειμένου να επικαλεσθούν, ενδεχομένως, τα δικαιώματά τους κατά των επιχειρήσεων στις οποίες επιβάλλονται κυρώσεις και ενόψει της δυνατότητας που έχει η εν λόγω επιχείρηση να υποβάλει την απόφαση αυτή σε δικαστικό έλεγχο (αποφάσεις Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 78, και Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 72· βλ. κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της ΕΖΕΣ της 21ης Δεκεμβρίου 2012, E-14/11, DB Schenker κατά Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ, Report of the EFTA Court, σ. 1178, σκέψη 189).
- 108 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν μπορεί κατά νόμο να αντιταχθεί στη δημοσίευση, από την Επιτροπή, πληροφοριών που εμφανίζουν αναλυτικά τη συμμετοχή της στην παράβαση για την οποία επιβλήθηκαν κυρώσεις με την απόφαση ΡΗΡ, διατείνόμενη ότι η δημοσίευση αυτή ενδέχεται να αλλοιώσει την εικόνα της στις επιχειρηματικές σχέσεις και, ως εκ τούτου, να βλάψει τα εμπορικά συμφέροντά της.

- 109 Περαιτέρω, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ούτε το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η σκοπούμενη δημοσίευση θα συνιστούσε αδικαιολόγητη ανάμειξη σε εκκρεμείς ή μελλοντικές αστικές αγωγές, καθώς θα στερούσε από τα εθνικά δικαστήρια τη δυνατότητα να εκτιμήσουν εάν είναι αναγκαίο να ζητήσουν από την Επιτροπή τη γνωστοποίηση πληροφοριών όπως είναι αυτές που αποτελούν αντικείμενο της υπό κρίση διαφοράς, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003.
- 110 Συγκεκριμένα, διαπιστώνεται ότι, με το επιχείρημα αυτό, η προσφεύγουσα επιδιώκει ουσιαστικά να προστατευθεί από ενδεχόμενη καταδίκη της στην καταβολή αποζημίωσης από εθνικό δικαστήριο, λόγω της συμμετοχής της σε παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ. Ωστόσο, το συμφέρον επιχειρήσεως που μετέσχε σε παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ να αποφύγει την επιβολή τέτοιων κυρώσεων δεν αποτελεί συμφέρον που χρήζει προστασίας, λαμβανομένου ιδίως υπόψη του δικαιώματος εκάστου προσώπου να ζητήσει αποζημίωση για ζημία που υπέστη εξαιτίας συμπεριφοράς δυνάμενης να περιορίσει ή να νοθεύσει τον ανταγωνισμό (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 20ής Σεπτεμβρίου 2001, C-453/99, Courage και Crehan, Συλλογή 2001, σ. I-6297, σκέψεις 24 και 26 της 13ης Ιουλίου 2006, C-295/04 έως C-298/04, Manfredi κ.λπ., Συλλογή 2006, σ. I-6619, σκέψεις 59 και 61, και της 6ης Νοεμβρίου 2012, C-199/11, Otis κ.λπ., σκέψη 41).
- 111 Συνάγεται επίσης ότι είναι αβάσιμες και απορριπτές οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας σχετικά με ενδεχόμενη παραβίαση της αρχής της αμεροληψίας, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, καθώς και της αρχής της ισότητας των όπλων στο πλαίσιο εθνικών διαδικασιών.
- 112 Ωστόσο, ανεξαρτήτως του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, αποθαρρύνοντας τις επιχειρήσεις από την καταγγελία γνωστών σε αυτές παραβάσεων του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης και από τη συνεργασία με την Επιτροπή, προκειμένου να επωφεληθούν από το πρόγραμμα επιείκειας, ενδέχεται να βλάψει την αποτελεσματικότητα της πολιτικής της καταπολεμήσεως των παραβάσεων του δικαίου της Ένωσης όσον αφορά τις συμπράξεις. Ωστόσο, το συμφέρον αυτό χρήζει προστασίας, διότι το πρόγραμμα επιείκειας επηρεάζει ουσιαστικά την αποτελεσματικότητα του δικαίου της Ένωσης όσον αφορά τις συμπράξεις. Στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα προβάλλει ακόμη, κατ' ουσίαν, ότι, εφόσον οι πληροφορίες των οποίων σκοπείται η δημοσίευση την αφορούν περισσότερο απ' ό,τι άλλες επιχειρήσεις που δεν έχουν υποβάλει αίτηση επιείκειας, η δημοσίευση αυτή θα την έθετε σε δυσανάλογα δυσμενή θέση στο πλαίσιο διαδικασιών ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, με συνέπεια να τίθεται σε κίνδυνο η αποτελεσματικότητα του προγράμματος επιείκειας.
- 113 Συναφώς, επισημαίνεται, αφενός, ότι η αποτελεσματικότητα των προγραμμάτων επιείκειας μπορεί να επηρεαστεί από τη γνωστοποίηση εγγράφων σχετικών με διαδικασία επιείκειας σε πρόσωπα που επιθυμούν να ασκήσουν αγωγή αποζημίωσης, έστω και αν οι αρμόδιες για τον ανταγωνισμό εθνικές αρχές ή η Επιτροπή χορηγήσουν στον αιτούντα επιείκεια πλήρη ή μερική απαλλαγή από το πρόστιμο που θα μπορούσαν να του επιβάλουν (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουνίου 2011, Pfeiderer, C-360/09, Συλλογή 2011, σ. I-5161, σκέψη 26). Συγκεκριμένα, πρόσωπο που έχει εμπλακεί σε προσβολή του δικαίου του ανταγωνισμού μπορεί, ενόψει του ενδεχομένου μιας τέτοιας γνωστοποίησης, να αποθαρρυνθεί από το να κάνει χρήση της παρεχόμενης από τέτοια προγράμματα δυνατότητας, δεδομένου ιδίως ότι τα έγγραφα που κοινοποιούνται στην Επιτροπή ή οι δηλώσεις ενώπιόν της στο πλαίσιο αυτό ενδέχεται να είναι αυτοενοχοποιητικά.
- 114 Αφετέρου, το δικαίωμα αποζημίωσης για ζημία που έχει προκληθεί εξαιτίας συμβάσεως ή συμπεριφοράς δυνάμενης να περιορίσει ή να νοθεύσει τον ανταγωνισμό συμβάλλει ουσιαστικά στη διατήρηση του αποτελεσματικού ανταγωνισμού εντός της Ένωσης (βλ. απόφαση Otis κ.λπ., σκέψη 110 ανωτέρω, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), καθώς και την επίτευξη σκοπού γενικού συμφέροντος (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση DB Schenker κατά Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ, σκέψη 107 ανωτέρω, σκέψη 132).

- 115 Κατ' εφαρμογήν των αρχών αυτών, στο πλαίσιο προδικαστικών διαφορών με αντικείμενο αιτήσεις προσβάσεως σε φακέλους έρευνας τηρούμενους από αρμόδιες για τον ανταγωνισμό εθνικές αρχές, υποβληθείσες από επιχειρήσεις οι οποίες διατείνονταν ότι είχαν υποστεί ζημία από παραβάσεις του δικαίου του ανταγωνισμού, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι τα εθνικά δικαστήρια που επιλαμβάνονται των σχετικών διαφορών πρέπει να σταθμίζουν τα συμφέροντα τα οποία δικαιολογούν, αφενός, τη δημοσιοποίηση των πληροφοριών που έχουν οικειοθελώς παρασχεθεί από τους αιτούντες επιείκεια και, αφετέρου, την προστασία των πληροφοριών αυτών (αποφάσεις του Δικαστηρίου Pflaiderer, σκέψη 113 ανωτέρω, σκέψη 30, και της 6ης Ιουνίου 2013, C-536/11, Donau Chemie κ.λπ., σκέψεις 30 και 31).
- 116 Είναι απαραίτητο να εξεταστεί το περιεχόμενο της νομολογίας αυτής στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως.
- 117 Συγκεκριμένα, όπως τονίστηκε με τη σκέψη 93 ανωτέρω, η υπό κρίση υπόθεση δεν έχει ως αντικείμενο την αμφισβήτηση αρνήσεως προσβάσεως σε έγγραφα σχετικά με διαδικασία στον τομέα του ανταγωνισμού, όπως συνέβαινε στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις Pflaiderer, σκέψη 113 ανωτέρω, και Donau Chemie κ.λπ., σκέψη 115 ανωτέρω, αλλά τη σκοπούμενη από την Επιτροπή δημοσίευση ορισμένων πληροφοριών που περιλαμβάνονται σε έγγραφα τα οποία προσκόμισαν ή σε δηλώσεις τις οποίες πραγματοποίησαν οικειοθελώς οι προσφεύγουσες προκειμένου να επωφεληθούν από το πρόγραμμα επιείκειας.
- 118 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει απλώς και κατά τρόπο γενικόλογο ότι η δημοσιοποίηση των πληροφοριών που παρέσχε οικειοθελώς κατά την έρευνα, με την προσδοκία ότι θα επωφεληθεί από το πρόγραμμα επιείκειας βλάπτει τον σκοπό των ερευνών που διενεργεί η Επιτροπή.
- 119 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι, ακόμη και αν η θέση αυτή ευσταθούσε, δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή έχει παραβεί κανόνα δικαίου, επειδή η σκοπούμενη δημοσίευση πληροφοριών που έχουν παρασχεθεί στο πλαίσιο προγράμματος επιείκειας ενδέχεται να επηρεάσει την εφαρμογή του εν λόγω προγράμματος στο πλαίσιο μελλοντικών ερευνών. Επιπλέον, το ειδικό αυτό επιχείρημα στηρίζεται στο συμφέρον του κοινού να γνωρίζει όσο το δυνατόν πληρέστερα τους λόγους οποιασδήποτε ενέργειας της Επιτροπής, στο συμφέρον των επιχειρηματιών να γνωρίζουν ποια συμπεριφορά επισύρει ενδεχομένως την επιβολή κυρώσεων και, τέλος, στο συμφέρον της Επιτροπής να διασφαλίζει την πρακτική αποτελεσματικότητα του προγράμματος επιείκειας. Ωστόσο, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί τα ειδικά αυτά συμφέροντα, καθώς εναπόκειται αποκλειστικά στην Επιτροπή να σταθμίσει, υπό τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, αφενός, την αποτελεσματικότητα του προγράμματος επιείκειας και, αφετέρου, το συμφέρον του κοινού και των επιχειρηματιών να πληροφορηθούν το περιεχόμενο της αποφάσεώς τους και να ενεργήσουν για την προστασία των δικαιωμάτων τους.
- 120 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, κατ' ουσίαν, οι πληροφορίες των οποίων ζητεί την εμπιστευτική μεταχείριση δεν έχουν ουσιώδη σημασία για την κατανόηση του διατακτικού της αποφάσεως Pflaiderer και, συνεπώς, δεν καλύπτονται από την υποχρέωση δημοσιότητας που υπέχει η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 30, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003. Συγκεκριμένα, χωρίς να είναι απαραίτητο να εξεταστεί εάν τούτο συμβαίνει εν προκειμένω, αρκεί η διαπίστωση ότι, βάσει της διαπιστώσεως στη σκέψη 107 ανωτέρω, σκοπός της εν λόγω διατάξεως δεν είναι να περιοριστεί η ευχέρεια της Επιτροπής να δημοσιεύει κατά βούληση κείμενο της αποφάσεώς της πληρέστερο από το κατ' ελάχιστον απαιτούμενο και να περιλαμβάνει σε αυτό και πληροφορίες των οποίων η δημοσίευση δεν είναι απαραίτητη, εφόσον η γνωστοποίησή τους δεν είναι ασύμβατη με την προστασία του επαγγελματικού απορρήτου (απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 79).
- 121 Όσον αφορά την εκ μέρους της προσφεύγουσας επίκληση της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 16 Ιουλίου 1992, C-67/91, Asociación Española de Banca Privada κ.λπ. (Συλλογή 1992, σ. I-4785), η σημασία της για την υπό κρίση υπόθεση εξετάζεται στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου ακυρώσεως.

122 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος είναι αβάσιμο και, συνεπώς, απορριπτέο.

Επί του τρίτου σκέλους, σχετικά με προσβολή του δικαιώματος προστασίας της ιδιωτικής ζωής

123 Η προσφεύγουσα προβάλλει, τέλος, προσβολή του δικαιώματος προστασίας της ιδιωτικής ζωής, το οποίο κατοχυρώνεται με το άρθρο 8, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ και, πλέον, με το άρθρο 7 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

124 Συναφώς, τονίζεται ότι, όπως επισήμανε η προσφεύγουσα, από την απόφαση Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob (σκέψη 76) προκύπτει ότι η Επιτροπή δέχθηκε ότι οι πληροφορίες που της υποβάλλουν οι επιχειρήσεις που μετέχουν σε συγκέντρωση πρέπει να θεωρούνται ότι αφορούν την ιδιωτική τους δραστηριότητα και υπόκεινται στην τήρηση των διατάξεων του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ.

125 Ωστόσο, μολονότι η Επιτροπή υπέχει, καταρχήν, τέτοια υποχρέωση και όταν συλλέγει πληροφορίες από επιχειρήσεις στο πλαίσιο έρευνας για παράβαση του δικαιού της Ένωσης στον τομέα των συμπράξεων, εντούτοις, κατά πάγια νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, δεν μπορεί κανείς να προβάλλει, επικαλούμενος το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ, ότι εθίγη η φήμη του, κάτι το οποίο μπορούσε να προβλεφθεί ως συνέπεια δικών του ενεργειών, όπως είναι η παράβαση της ποινικής νομοθεσίας (βλ. ΕΔΔΑ, αποφάσεις Sidabras και Džiautas c. Lituanie της 27ης Ιουλίου 2004, προσφυγές αριθ. 55480/00 και 59330/00, § 49, *Recueil des arrêts et décisions*, 2004-VIII, σ. 367, Ταλιαδώρου και Στυλιανού κατά Κύπρου της 16ης Οκτωβρίου 2008, προσφυγές αριθ. 39627/05 και 39631/05, § 56, και Gillberg κατά Σουηδίας της 3ης Απριλίου 2012, προσφυγή αριθ. 41723/06, § 67).

126 Κατά συνέπεια, όπως ορθώς προβάλλει η Επιτροπή, το κατοχυρωμένο με το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ δικαίωμα προστασίας της ιδιωτικής ζωής δεν μπορεί να εμποδίσει τη δημοσιοποίηση πληροφοριών οι οποίες, όπως αυτές των οποίων η δημοσίευση σκοπεύεται εν προκειμένω, αφορούν τη συμμετοχή επιχειρήσεως σε παράβαση του δικαιού της Ένωσης στον τομέα των συμπράξεων, παράβαση η οποία διαπιστώθηκε με απόφαση της Επιτροπής εκδοθείσα βάσει του άρθρου 23 του κανονισμού 1/2003 και προοριζόμενη να δημοσιευθεί σύμφωνα με το άρθρο 30 του ίδιου κανονισμού.

127 Συνεπώς, το τρίτο σκέλος είναι απορριπτέο ως αβάσιμο, όπως και ο τρίτος λόγος ακυρώσεως συνολικά.

Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως σχετικά με παραβίαση των αρχών της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της ασφάλειας δικαίου και της ίσης μεταχειρίσεως

128 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση προσκρούει στη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη που διατείνεται ότι της είχε δημιουργήσει η ανακοίνωση περί συνεργασίας του 2002, καθώς και διάφορες σχετικές δηλώσεις της Επιτροπής, ότι δεν δημοσιοποιούνται οι πληροφορίες που οικειοθελώς γνωστοποιούνται στην Επιτροπή στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας. Η εύλογη προσδοκία της προσφεύγουσας ότι οι πληροφορίες που οικειοθελώς γνωστοποίησε στην Επιτροπή θα τύχουν εμπιστευτικής μεταχειρίσεως αφορούσε τόσο την απευθείας πρόσβαση τρίτων σε έγγραφα ή δηλώσεις που περιλαμβάνονται στον φάκελο της έρευνας όσο και τη δημοσιοποίηση όλου ή μέρους του περιεχομένου των εν λόγω εγγράφων ή δηλώσεων, διά της δημοσιεύσεως αναλυτικότερου κειμένου της αποφάσεως ΡΗΡ.

129 Επομένως, η απόφαση της Επιτροπής να δημοσιεύσει τις επίμαχες πληροφορίες πολλά έτη μετά το πέρας της διαδικασίας που περατώθηκε με την έκδοση της αποφάσεως ΡΗΡ έρχεται σε αντίθεση με την εύλογη αυτή προσδοκία και την προγενέστερη διοικητική πρακτική της Επιτροπής. Η δημοσίευση αυτή όχι μόνον αποθαρρύνει τις επιχειρήσεις από το να συνεργάζονται οικειοθελώς με την Επιτροπή

στο πλαίσιο της έρευνας και της επιβολής κυρώσεων για παραβάσεις του άρθρου 81 ΕΚ, αλλά και συνιστά, επιπλέον, παραβίαση της αρχής της ισότητας. Δεν έχει συναφώς σημασία το γεγονός ότι οι επίμαχες πληροφορίες χρονολογούνται από πέντε και πλέον ετών.

- 130 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει εξάλλου ότι η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της ότι οι επίμαχες πληροφορίες δεν θα δημοσιευθούν απορρέει επίσης από το γεγονός ότι η Επιτροπή είχε ήδη δημοσιεύσει το 2007 στον διαδικτυακό τόπο της μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ και ότι, ενόψει της δημοσίευσής αυτής, είχαν ληφθεί υπόψη οι περισσότερες από τις αιτήσεις της εμπιστευτικής μεταχειρίσεως. Επομένως, από την εν λόγω δημοσίευση συνάγεται σιωπηρή απόφαση της Επιτροπής να κάνει δεκτά τα αιτήματα εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα. Η σιωπηρή αυτή απόφαση αναιρείται με την προσβαλλόμενη απόφαση, με συνέπεια όχι μόνο να θίγεται η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της προσφεύγουσας, αλλά και να παραβιάζεται η αρχή της ασφάλειας δικαίου.
- 131 Η Επιτροπή αμφισβητεί την επιχειρηματολογία αυτή.
- 132 Συναφώς, τονίζεται, καταρχάς, ότι, σύμφωνα με τον συλλογισμό που αναπτύσσεται στις σκέψεις 58 έως 60 ανωτέρω, η προσβαλλόμενη απόφαση εξετάζεται στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας κατόπιν της οποίας εκδόθηκε και, συνεπώς, η εν λόγω απόφαση περιλαμβάνει τις θέσεις της Επιτροπής σχετικά με τη σκοπούμενη δημοσίευση, στον βαθμό που αφορούν ζητήματα που δεν εμπίπτουν στα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων.
- 133 Κατά συνέπεια, μόνον το γεγονός ότι ο σύμβουλος ακροάσεων δεν ήταν αρμόδιος να αποφανθεί επί των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας περί παραβίασεως των αρχών της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της ασφάλειας δικαίου και της ίσης μεταχειρίσεως, όπως ουσιαστικά συνάγεται από την εξέταση του πρώτου λόγου ακυρώσεως, δεν επηρεάζει την αρμοδιότητα του δικαστή της Ένωσης να αποφανθεί επί των επιχειρημάτων αυτών στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής.
- 134 Επί της ουσίας, υπενθυμίζεται ότι, η Επιτροπή, θεσπίζοντας κανόνες συμπεριφοράς όπως αυτοί που περιλαμβάνονται στις ανακοινώσεις περί συνεργασίας του 2002 και του 2006 και αναγγέλλοντας με τη δημοσίευσή τους ότι θα τους εφαρμόζει πλέον στις περιπτώσεις τις οποίες αφορούν οι κανόνες αυτοί, αυτοπεριορίζεται κατά την άσκηση της διακριτικής ευχέρειάς της και δεν μπορεί να αποκλίνει άνευ λόγου από τους κανόνες αυτούς, διότι άλλως η απόφασή της ενδέχεται να ακυρωθεί λόγω παραβίασεως γενικών αρχών του δικαίου, όπως η ίση μεταχείριση ή η προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 211, Συλλογή 2005, σ. I-5425, και απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 8ης Οκτωβρίου 2008, Carbone-Lorraine κατά Επιτροπής, T-73/04, Συλλογή 2008 σ. II-2661, σκέψη 71).
- 135 Αποτελεί επίσης πάγια νομολογία ότι κάθε ιδιώτης στον οποίο κάποιο θεσμικό όργανο της Ένωσης δημιούργησε βάσιμες προσδοκίες, παρέχοντάς του συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις, δικαιούται να επικαλεστεί την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης [αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Μαρτίου 1987, 265/85, Van den Bergh en Jurgens και Van Dijk Food Products (Lorik) κατά ΕΟΚ, Συλλογή 1987, σ. 1155, σκέψη 44, και της 16ης Δεκεμβρίου 2010, C-537/08 P, Kahla Thüringen Porzellan κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. I-12917, σκέψη 63].
- 136 Εν προκειμένω, πρώτον, είναι απορριπτέο το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η απαγόρευση δημοσίευσής υπό οποιοσδήποτε περιστάσεις πληροφοριών που περιλαμβάνονται σε αιτήσεις επιείκειας ή σε δηλώσεις πραγματοποιηθείσες στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας απορρέει από την ανακοίνωση περί συνεργασίας του 2002 ή ακόμη από εκείνη του 2006.

- 137 Βεβαίως, από τις παραγράφους 32 και 33 της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 2002 προκύπτει ότι «οποιαδήποτε [σχετική] γραπτή δήλωση προς την Επιτροπή [δεν] πρέπει να αποκαλύπτεται ή να χρησιμοποιείται για λόγους διαφορετικούς από αυτούς που αφορούν την εφαρμογή του άρθρου 81 [ΕΚ]», και ότι «[η] Επιτροπή θεωρεί ότι κανονικά η αποκάλυψη, σε οποιαδήποτε χρονική στιγμή, εγγράφων που έχει λάβει [στο πλαίσιο αιτήσεως επιείκειας] θα θέσει σε κίνδυνο την προστασία των σκοπών των επιθεωρήσεων και των ερευνών κατά την έννοια του άρθρου 4 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001». Επίσης, η Επιτροπή έχει διευκρινίσει με την ανακοίνωση περί συνεργασίας του 2006, η έκδοση της οποίας είναι χρονικά μεταγενέστερη της συνεργασίας της προσφεύγουσας κατά την έρευνα που κατέληξε στην έκδοση της αποφάσεως ΡΗΡ, αφενός, ότι οι πρωτοβουλίες ορισμένων επιχειρήσεων να γνωστοποιήσουν αυθορμήτως στην Επιτροπή ό,τι γνωρίζουν για μια σύμπραξη, καθώς και τον ρόλο τους στη σύμπραξη αυτή «δεν θα πρέπει να αποθαρρύνονται με την έκδοση διαταγών προσκόμισης αποδεικτικών στοιχείων στο πλαίσιο αστικής δίκης» (παράγραφος 6) και, αφετέρου, ότι «[άλλα] μέρη, όπως οι καταγγέλλοντες, δεν έχουν πρόσβαση στις δηλώσεις της επιχείρησης», οι οποίες πραγματοποιούνται στο πλαίσιο αιτήσεως επιείκειας (παράγραφος 33).
- 138 Ωστόσο, όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, οι δεσμεύσεις αυτές αφορούν μόνον τη δημοσιοποίηση εγγράφων οικειοθελώς προσκομισθέντων από τις επιχειρήσεις που επιθυμούν να επωφεληθούν από το πρόγραμμα επιείκειας, καθώς και τη δημοσιοποίηση δηλώσεων που έχουν πραγματοποιηθεί στο πλαίσιο αυτό από τις ίδιες επιχειρήσεις. Άλλωστε, υπό το πρίσμα αυτό πρέπει να εκληφθεί η απόφαση της Επιτροπής, την οποία αυτή επικαλείται με τα δικόγραφά της, να αρνηθεί στην EnBW Energie Baden-Württemberg AG την πρόσβαση στο σύνολο των εγγράφων που περιλαμβάνονται στον διοικητικό φάκελο σχετικά με τη διαδικασία στην υπόθεση COMP/F/38.899 — Εξοπλισμός μεταγωγής με μόνωση αερίου.
- 139 Οι δεσμεύσεις αυτές αποσαφηνίζουν περαιτέρω τον λόγο για τον οποίο η Επιτροπή αποφάσισε να απαλείψει από το προς δημοσίευση αναλυτικότερο μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ όλες τις πληροφορίες που ενδέχεται να καταστήσουν ευθέως ή εμμέσως δυνατό τον εντοπισμό της πηγής των πληροφοριών που είχε κοινοποιήσει η προσφεύγουσα προκειμένου να επωφεληθεί από το πρόγραμμα επιείκειας.
- 140 Δεύτερον, τονίζεται ότι η προαναφερθείσα στις σκέψεις 136 έως 139 ανωτέρω διάκριση δεν αναιρείται από τις δηλώσεις ή τις θέσεις της Επιτροπής, τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα.
- 141 Συγκεκριμένα, όσον αφορά, πρώτον, το χωρίο από έγγραφο που απέστειλε ο γενικός διευθυντής της ΓΔ Ανταγωνισμού σε δικαστή των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, απόσπασμα που δημοσιεύθηκε σε άρθρο στον Τύπο στις 22 Δεκεμβρίου 2011 και προσκομίστηκε από την προσφεύγουσα, δεν είναι δυνατόν το χωρίο αυτό να έχει δημιουργήσει στην προσφεύγουσα τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη που επικαλείται. Συγκεκριμένα, κατά το εν λόγω χωρίο, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ Ανταγωνισμού προέβαλε ότι η δημοσιοποίηση, στο πλαίσιο διαδικασίας εκκρεμούς ενώπιον δικαστηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, εμπιστευτικού κειμένου αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή είχε διαπιστώσει παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ θα έθιγε τα δημόσια συμφέροντα της Ένωσης και θα επηρέαζε σημαντικά τη δυνατότητά της να εντοπίζει συμπράξεις και να επιβάλλει κυρώσεις. Ωστόσο, είναι πρόδηλο ότι ένα εμπιστευτικό κείμενο, σε αντίθεση με το μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ του οποίου η δημοσίευση σκοπείται εν προκειμένω, περιέχει ενδείξεις σχετικά με την πηγή των πληροφοριών που έχουν κοινοποιηθεί από τις επιχειρήσεις στην Επιτροπή, προκειμένου να επωφεληθούν από το πρόγραμμα επιείκειας, και ότι ένα τέτοιο κείμενο μπορεί να περιλαμβάνει αυτοενοχοποιητικές δηλώσεις των επιχειρήσεων αυτών. Επιπλέον, ένα μη εμπιστευτικό κείμενο μπορεί να περιέχει τα ονόματα των εργαζομένων των επιχειρήσεων που διαπιστώθηκε ότι μετείχαν στην παράβαση.
- 142 Υπό τις συνθήκες αυτές, από το χωρίο του εγγράφου του γενικού διευθυντή της ΓΔ Ανταγωνισμού, το οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα και παρατίθεται στο προαναφερθέν την προηγούμενη σκέψη άρθρο στον Τύπο, δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή ακολουθεί πολιτική διασφάλισης της

- εμπιστευτικότητας κάθε πληροφορίας που κοινοποιείται οικειοθελώς από επιχείρηση η οποία ζητεί να επωφεληθεί του προγράμματος επιείκειας, ιδίως στο πλαίσιο της δημοσιεύσεως αποφάσεων που η Επιτροπή εκδίδει βάσει του άρθρου 23 του κανονισμού 1/2003.
- ¹⁴³ Η συλλογιστική που παρατίθεται στις σκέψεις 141 και 142 ανωτέρω ισχύει, κατ' αναλογία, και για το έγγραφο σχετικά με εκκρεμή διαδικασία διαιτησίας στις Ηνωμένες Πολιτείες, το οποίο απέστειλε η ΓΔ Ανταγωνισμού σε δικηγορικό γραφείο στις 11 Φεβρουαρίου 2014 και το οποίο η προσφεύγουσα προσκόμισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Συγκεκριμένα, χωρίς να είναι απαραίτητο να εξεταστεί το αμφισβητούμενο από την Επιτροπή παραδεκτό του εν λόγω εγγράφου, διαπιστώνεται ότι, όπως και το έγγραφο για το οποίο έγινε λόγος στη σκέψη 141 ανωτέρω, στο συγκεκριμένο έγγραφο αποτυπώνεται η αντίρρηση της Επιτροπής στη δημοσιοποίηση του εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως με την οποία διαπίστωσε παράβαση του δικαίου της Ένωσης στον τομέα των συμπράξεων και επέβαλε για τον λόγο αυτό κυρώσεις σε πλείονες επιχειρήσεις. Επιπλέον και εν πάση περιπτώσει, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι το εν λόγω έγγραφο, το οποίο έχει ημερομηνία 14ης Φεβρουαρίου 2014, δεν ασκεί επιρροή προκειμένου να εξεταστεί εάν η προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία εκδόθηκε τον Μάιο του 2012, συνεπάγεται προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης της προσφεύγουσας.
- ¹⁴⁴ Όσον αφορά περαιτέρω τις παρατηρήσεις που υπέβαλε η Επιτροπή υπό την ιδιότητα του *amicus curiae* ενώπιον του High Court of Justice (England & Wales) [δευτεροβάθμιου δικαστηρίου Αγγλίας και Ουαλίας, Ηνωμένο Βασίλειο] τον Νοέμβριο του 2011, στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, ούτε αυτές θα μπορούσαν να δημιουργήσουν στην προσφεύγουσα την προσδοκία ότι η Επιτροπή δεν πρόκειται να δημοσιεύσει μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως RHP αναλυτικότερο από αυτό που δημοσιεύθηκε το 2007.
- ¹⁴⁵ Συγκεκριμένα, με τις παρατηρήσεις αυτές, η Επιτροπή απλώς αντιτάχθηκε στη δημοσιοποίηση σε τρίτους, αφενός, του εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως με την οποία είχε διαπιστώσει παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης και, αφετέρου, εγγράφων τα οποία της είχαν παράσχει οικειοθελώς επιχειρήσεις στο πλαίσιο έρευνας που κατέληξε στην έκδοση της εν λόγω αποφάσεως, προκειμένου να επωφεληθούν του προγράμματος επιείκειας, καθώς και δηλώσεων που πραγματοποιήθηκαν με τον ίδιο σκοπό στο πλαίσιο της έρευνας αυτής. Συγκεκριμένα, στον βαθμό που οι παρατηρήσεις αυτές αφορούν τη δημοσιοποίηση εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως με την οποία διαπιστώνεται παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης, ισχύει *mutatis mutandis* ο συλλογισμός που αναπτύσσεται στις σκέψεις 141 και 142 ανωτέρω. Όσον αφορά την αντίθεση της Επιτροπής στη δημοσιοποίηση σε τρίτους εγγράφων και δηλώσεων που είχαν περιέλθει σε αυτή οικειοθελώς από επιχειρήσεις οι οποίες επιδίωκαν να επωφεληθούν του προγράμματος επιείκειας, δεν συνάγεται ότι η Επιτροπή ακολουθούσε πολιτική στο πλαίσιο της οποίας τύχχαναν εμπιστευτικής μεταχειρίσεως γενικώς όλες οι σχετικές με παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης πληροφορίες τις οποίες είχε κοινοποιήσει επιχείρηση προκειμένου να επωφεληθεί του προγράμματος επιείκειας.
- ¹⁴⁶ Εν πάση περιπτώσει, τονίζεται ότι στα σημεία 20, 21 και 23 των εν λόγω παρατηρήσεων, η Επιτροπή τεκμηρίωσε, μεταξύ άλλων, τη θέση της ότι θα ήταν δυσανάλογη η δημοσιοποίηση σε τρίτους του εμπιστευτικού κειμένου της οικείας αποφάσεως διότι το εν λόγω κείμενο περιείχε λίγες επιπλέον πληροφορίες όσον αφορά τη λειτουργία της συμπράξεως στο Ηνωμένο Βασίλειο σε σχέση με το μη εμπιστευτικό κείμενο της εν λόγω αποφάσεως, το οποίο ήταν διαθέσιμο στο κοινό. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η Επιτροπή εκτίμησε ότι η δημοσιοποίηση του εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως αυτής δεν ήταν δικαιολογημένη, λαμβανομένου υπόψη του όλως περιορισμένου ενδιαφέροντος που θα είχε η εν λόγω δημοσιοποίηση για το φερόμενο ως θύμα της επίμαχης συμπράξεως, το οποίο επιδίωκε, ενώπιον των δικαστηρίων της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας να του επιδικαστεί αποζημίωση για τη ζημία που υποστήριζε ότι υπέστη.

- 147 Αντιθέτως, η υπό κρίση διαφορά έχει ως αντικείμενο τη δημοσίευση από την Επιτροπή μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως ΡΗΡ το οποίο περιείχε πολλές αναλυτικές πληροφορίες σχετικά με τη λειτουργία της συμπράξεως για την οποία επιβλήθηκαν κυρώσεις με την εν λόγω απόφαση, πληροφορίες μη περιλαμβανόμενες στο κείμενο της αποφάσεως που είχε δημοσιευθεί στον διαδικτυακό τόπο της ΓΔ Ανταγωνισμού το 2007. Όπως τονίστηκε με τη σκέψη 103 ανωτέρω, η δημοσίευση αυτή θα μπορούσε, εκ πρώτης όψεως, να παράσχει σε τρίτους που θεωρούν εαυτούς ζημιωθέντες από τη διαπιστωθείσα σύμπραξη τη δυνατότητα να αποδείξουν ευχερέστερα την αστική ευθύνη της προσφεύγουσας και των λοιπών επιχειρήσεων που μετείχαν στην παράβαση, καθώς και το εύρος της ευθύνης αυτής. Κατά συνέπεια, η περίπτωση την οποία αφορούσε η άποψη που εξέφρασε η Επιτροπή με τις παρατεθείσες στη σκέψη 144 ανωτέρω παρατηρήσεις της διαφέρει σε τέτοιο βαθμό από την κρινόμενη εν προκειμένω, ώστε οι εν λόγω παρατηρήσεις δεν θα μπορούσαν επ' ουδενί να δημιουργήσουν στην προσφεύγουσα τις εύλογες προσδοκίες που επικαλείται.
- 148 Εξάλλου, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ούτε το επιχείρημα που αντλείται από το γεγονός ότι, στο πλαίσιο αστικών δικών στις Ηνωμένες Πολιτείες, η Επιτροπή προέβαλε την άποψη ότι οι επιχειρήσεις που συνεργάζονται οικειοθελώς με αυτή, αποκαλύπτοντας την ύπαρξη συμπράξεων, δεν πρέπει να τίθενται, στο πλαίσιο τέτοιων δικών, σε δυσμενέστερη θέση απ' ό,τι οι λοιποί μετέχοντες στις συμπράξεις, οι οποίοι δεν επέδειξαν τέτοιο πνεύμα συνεργασίας.
- 149 Συναφώς, πρώτον, δεδομένου ότι δεν χρήζει καταρχήν ιδιαίτερης προστασίας το συμφέρον επιχειρήσεως στην οποία η Επιτροπή έχει επιβάλει πρόστιμο για παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού να μη δημοσιοποιηθούν στο κοινό αναλυτικά στοιχεία σχετικά με την παράβαση που της προσάπτεται (βλ. σκέψη 107 ανωτέρω), η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ζητεί τέτοια προστασία, με το πρόσχημα της ιδιαιτερότητας της θέσεώς της ενώπιον του εθνικού δικαστή, σε σχέση με τις επιχειρήσεις που δεν επέδειξαν τον ίδιο βαθμό συνεργασίας με την Επιτροπή. Περαιτέρω, στον βαθμό που στην δημοσιευθείσα απόφαση παρατίθενται τα περιστατικά που στοιχειοθετούν την ευθύνη καθενός εκ των μετεχόντων στην παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα δεν βρίσκεται σε μειονεκτικότερη θέση σε σχέση με τους λοιπούς μετέχοντες στην παράβαση. Τέλος, υπενθυμίζεται ότι η συνεργασία της προσφεύγουσας με την Επιτροπή κατά τα περιγραφόμενα στη σκέψη 2 ανωτέρω είχε ως συνέπεια την πλήρη απαλλαγή της από το πρόστιμο, πράγμα που αποτελεί εύλογη συνέπεια, σύμφωνα με την ανακοίνωση περί συνεργασίας του 2002. Σε κάθε περίπτωση, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι η δημοσίευση των πληροφοριών των οποίων ζητεί την εμπιστευτική μεταχείριση εν προκειμένω και οι οποίες αφορούν τη λειτουργία της συμπράξεως συνολικά, θα την έθεταν σε δυσμενέστερη θέση σε σχέση με τους λοιπούς αποδέκτες της αποφάσεως ΡΗΡ, στο πλαίσιο αγωγών αποζημιώσεως. Επομένως, δεν υπάρχει καμία αντίφαση μεταξύ της απόψεως αυτής, η οποία διατυπώθηκε εξάλλου με τις παρατεθείσες στη σκέψη 144 ανωτέρω παρατηρήσεις ενώπιον του High Court of Justice τον Νοέμβριο 2011 και της απόψεως που διατύπωσε η Επιτροπή στην υπό κρίση υπόθεση.
- 150 Οι εκ μέρους της προσφεύγουσας αναφορές στην άποψη που διατύπωσε η Επιτροπή στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 22ας Μαΐου 2012, T-344/08, EnBW Energie Baden-Württemberg κατά Επιτροπής, και η απόφαση του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά EnBW Energie Baden-Württemberg, σκέψη 92 ανωτέρω, δεν ασκούν εν προκειμένω επιρροή, διότι, όπως ορθώς τονίζει η Επιτροπή, αντικείμενο της υποθέσεως εκείνης ήταν η απόρριψη του δικαιώματος προσβάσεως στο σύνολο των εγγράφων που περιλαμβάνονται στον φάκελο υποθέσεως σχετικής με παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού. Επομένως, η άποψη που διατύπωσε η Επιτροπή στο συγκεκριμένο πλαίσιο δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει στην προσφεύγουσα την εύλογη προσδοκία ότι η Επιτροπή δεν πρόκειται να γνωστοποιήσει στο κοινό καμία από τις πληροφορίες που της κοινοποίησε οικειοθελώς στο πλαίσιο της έρευνας προκειμένου να επωφεληθεί από το πρόγραμμα επιείκειας.
- 151 Τέλος, τρίτον, πρέπει να εξεταστεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας περί προσβολής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης που αντλούσε από την προγενέστερη πρακτική της Επιτροπής, η οποία συνίστατο στη μη δημοσιοποίηση πληροφοριών τις οποίες κοινοποιούσαν επιχειρήσεις στο

πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας, ζητώντας την εμπιστευτική μεταχείρισή τους. Η πρακτική αυτή αποτυπώνεται στο μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ το οποίο δημοσιεύθηκε το 2007, όπου ελήφθησαν ως επί το πλείστον υπόψη οι αιτήσεις εμπιστευτικής μεταχείρισεως που είχαν υποβληθεί από την προσφεύγουσα, και το οποίο, σε αντίθεση με τα δημοσιευθέντα κείμενα άλλων αποφάσεων περί επιβολής κυρώσεως για παραβάσεις του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης, δεν είχε χαρακτηριστεί ως προσωρινό από την Επιτροπή.

- 152 Συναφώς, τονίζεται ότι η πρακτική αυτή, ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένη, δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει στην προσφεύγουσα την εύλογη προσδοκία ότι δεν πρόκειται να τροποποιηθεί στο μέλλον.
- 153 Συγκεκριμένα, μολοντί η τήρηση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης συγκαταλέγεται στα θεμελιώδη δικαιώματα του δικαίου της Ένωσης, οι επιχειρηματίες δεν μπορούν δικαιολογημένα να τρέφουν προσδοκίες για διατήρηση μιας υφισταμένης καταστάσεως, η οποία μπορεί να μεταβληθεί στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτουν τα όργανα της Ένωσης (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1982, 245/81, Edeka, Συλλογή 1982, σ. 2745, σκέψη 27, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 8ης Σεπτεμβρίου 2010, T-29/05, Deltafina κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. II-4077, σκέψη 426 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 154 Εν προκειμένω, από την εξέταση του τρίτου λόγου ακυρώσεως ανωτέρω προκύπτει ότι οι πληροφορίες στη δημοσίευση των οποίων αντιτάσσεται η προσφεύγουσα δεν μπορούν να θεωρηθούν, υπό το πρίσμα της επιχειρηματολογίας που αυτή ανέπτυξε κατά τη διοικητική διαδικασία και στο πλαίσιο της παρούσας δίκης, ως εμπιστευτικού χαρακτήρα.
- 155 Η Επιτροπή διαθέτει, πάντως, ευρεία διακριτική ευχέρεια όσον αφορά το αν θα δημοσιεύσει ή όχι τέτοιες πληροφορίες. Συγκεκριμένα, δεδομένων των αρχών που υπομνήστηκαν στις σκέψεις 89 και 90 ανωτέρω, το άρθρο 30, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 έχει την έννοια ότι περιορίζει την υποχρέωση δημοσίευσσεως που υπέχει η Επιτροπή αποκλειστικά στην αναφορά των ονομάτων ενδιαφερομένων και των ουσιωδών στοιχείων των αποφάσεων που διαλαμβάνονται στην πρώτη παράγραφο της διατάξεως αυτής, προς διευκόλυνση του καθήκοντος της Επιτροπής να πληροφορεί το κοινό για τις αποφάσεις της, λαμβανομένων υπόψη ιδίως των γλωσσικών δυσχερειών που συνδέονται με τη δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα. Αντιθέτως, η διάταξη αυτή δεν περιορίζει τη δυνατότητα της Επιτροπής, αν το κρίνει σκόπιμο και αν οι πόροι της το επιτρέπουν, να δημοσιεύσει το πλήρες κείμενο των εν λόγω αποφάσεων, ή τουλάχιστον ιδιαίτερα λεπτομερούς κειμένου της αποφάσεως αυτής, με την επιφύλαξη της προστασίας των επιχειρηματικών απορρήτων και των λοιπών εμπιστευτικής φύσεως πληροφοριών (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 76).
- 156 Επομένως, μολοντί η Επιτροπή υπέχει γενική υποχρέωση να δημοσιεύει μόνον τα μη εμπιστευτικά κείμενα των αποφάσεών της, δεν είναι αναγκαίο, για τη διασφάλιση της τηρήσεως της υποχρεώσεως αυτής, να ερμηνευθεί το άρθρο 30, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 υπό την έννοια ότι παρέχει συγκεκριμένο δικαίωμα στους αποδέκτες των αποφάσεων που εκδίδονται βάσει των άρθρων 7 έως 10 και των άρθρων 23 και 24 αυτού να αντιτάσσονται στη δημοσίευση εκ μέρους της Επιτροπής στην Επίσημη Εφημερίδα και, ενδεχομένως, στον διαδικτυακό τόπο του εν λόγω θεσμικού οργάνου πληροφοριών οι οποίες, αν και δεν είναι εμπιστευτικού χαρακτήρα, εντούτοις δεν είναι «ουσιώδεις» για την κατανόηση του διατακτικού των εν λόγω αποφάσεων (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 77). Συνεπώς, το άρθρο 30, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 δεν σκοπεί να περιορίσει την ελευθερία της Επιτροπής να δημοσιεύει εκουσίως πληρέστερο κείμενο της αποφάσεώς της σε σχέση με το κείμενο που τουλάχιστον απαιτείται και να περιλαμβάνει στο κείμενο αυτό και πληροφοριακά στοιχεία των οποίων δεν απαιτείται η δημοσίευση, καθόσον η δημοσίευση των στοιχείων αυτών δεν είναι ασυμβίβαστη με την προστασία του επαγγελματικού απορρήτου (απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 46, σκέψεις 33 και 79).

- 157 Δεδομένης συνεπώς αυτής της διακριτικής ευχέρειας, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 153 ανωτέρω, η προσφεύγουσα, ακόμη και αν η ύπαρξη της προγενέστερης πρακτικής της Επιτροπής την οποία επικαλείται ήθελε αποδειχθεί, δεν θα μπορούσε υποστηρίξει ότι είχε την εύλογη προσδοκία ότι η πρακτική αυτή θα διατηρηθεί.
- 158 Το συμπέρασμα αυτό επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο εν προκειμένω, καθώς η δημοσίευση αναλυτικών πληροφοριών σχετικά με παράβαση του δικαίου της Ένωσης στον τομέα των συμπράξεων μπορεί να διευκολύνει την απόδειξη της αστικής ευθύνης των υπαιτιών για την παράβαση επιχειρήσεων και να ενισχύσει έτσι την εφαρμογή του εν λόγω δικαίου στην ιδιωτική σφαίρα. Πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι, στην παράγραφο 31 της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 2002 και στην παράγραφο 39 της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 2006, η Επιτροπή τονίζει ότι «[το] γεγονός ότι μια επιχείρηση τυγχάνει απαλλαγής από τα πρόστιμα ή μείωσης του ύψους τους δεν την απαλλάσσει από την αστική ευθύνη που συνεπάγεται η συμμετοχή της σε παράβαση του άρθρου 81 [ΕΚ]».
- 159 Δεν μπορεί επίσης να ευδοκιμήσει το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η εύλογη προσδοκία της ότι η Επιτροπή δεν θα δημοσιοποιήσει πληροφορίες οικειοθελώς κοινοποιηθείσες σε αυτήν κατά την έρευνα απορρέει από την αρχική δημοσίευση μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως ΡΗΡ το 2007, στο πλαίσιο της οποίας είχαν ληφθεί υπόψη οι αιτήσεις εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα.
- 160 Βεβαίως, η Επιτροπή δεν χαρακτήρισε ρητώς ως προσωρινό το εν λόγω αρχικό μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ που δημοσιεύθηκε το 2007.
- 161 Υπενθυμίζεται, ωστόσο, ότι τότε το Γενικό Δικαστήριο είχε ερμηνεύσει το άρθρο 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, το οποίο έχει περιεχόμενο ουσιαστικά πανομοιότυπο με το άρθρο 30, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, κατά την έννοια ότι η διάταξη αυτή δεν σκοπεί να περιορίσει την ελευθερία της Επιτροπής να δημοσιεύει εκουσίως κείμενο της αποφάσεώς της πληρέστερο από το κατ' ελάχιστον απαιτούμενο και να περιλαμβάνει στο κείμενο αυτό και πληροφοριακά στοιχεία των οποίων δεν απαιτείται η δημοσίευση, καθόσον η δημοσίευση των στοιχείων αυτών δεν είναι ασυμβίβαστη με την προστασία του επαγγελματικού απορρήτου (απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψη 79). Στο πλαίσιο αυτό, το γεγονός ότι η Επιτροπή δημοσίευσε αρχικώς μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ το 2007 χωρίς να το χαρακτηρίσει ως προσωρινό δεν σημαίνει ότι παρέσχε στην προσφεύγουσα συγκεκριμένη διαβεβαίωση ότι δεν πρόκειται στο μέλλον να δημοσιευθεί αναλυτικότερο μη εμπιστευτικό κείμενο της εν λόγω αποφάσεως, κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 135 ανωτέρω.
- 162 Επιπλέον, προς αιτιολόγηση των αιτήσεων εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που υπέβαλε τον Ιούλιο του 2006 η προσφεύγουσα επικαλέστηκε μεταξύ άλλων ότι το εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ περιείχε, κατ' αυτήν, πολυάριθμες εμπορικής φύσεως πληροφορίες σχετικές με αυτήν. Ωστόσο, κατά τον χρόνο της δημοσιεύσεως του πρώτου μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως ΡΗΡ, αποτελούσε ήδη πάγια νομολογία ότι δεν ούτε είναι απόρρητες ούτε εμπιστευτικές οι πληροφορίες που υπήρξαν τέτοιες, αλλά χρονολογούνται από πέντε και πλέον ετών και πρέπει, ως εκ τούτου, να θεωρούνται παρωχημένες, εκτός εάν, κατ' εξαίρεση, η προσφεύγουσα αποδείξει ότι, παρά την παλαιότητά τους, οι πληροφορίες αυτές εξακολουθούν να αποτελούν ουσιώδη στοιχεία της δικής της εμπορικής καταστάσεως ή τρίτου (βλ. τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 84 ανωτέρω). Επομένως, η προσφεύγουσα μπορούσε ήδη από τότε να αντιληφθεί ότι ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των εν λόγω πληροφοριών δεν ήταν επ' αόριστον διασφαλισμένος.
- 163 Δεδομένου εξάλλου ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι η Επιτροπή είχε δεσμευθεί έναντι αυτής να μη δημοσιεύσει μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως ΡΗΡ που να περιέχει περισσότερες πληροφορίες σε σχέση με το κείμενο που είχε δημοσιευθεί στον διαδικτυακό τόπο της ΓΔ Ανταγωνισμού τον Σεπτέμβριο του 2007, δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι η δημοσίευση αυτή ανατρέπει τις εύλογες προσδοκίες της.

164 Τέλος, οι αιτιάσεις περί παραβίασεως των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της ίσης μεταχειρίσεως κρίνονται επίσης απορριπτές, διότι η συλλογιστική που αναπτύσσει η προσφεύγουσα προς στήριξη των αιτιάσεων αυτών ουσιαστικά συμπίπτει με αυτή περί παραβίασεως της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

165 Κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως δεν είναι βάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με παραβίαση της αρχής της σκοπιμότητας, όπως αυτή διατυπώνεται στο άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, καθώς και παράβαση της παραγράφου 48 της ανακοινώσεως περί της προσβάσεως στον φάκελο υποθέσεως

166 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, κατά το μέτρο που συνεπάγεται τη δημοσίευση δηλώσεων και εγγράφων προερχόμενων από αιτούντες επιείκεια, παραβιάζει την αρχή της σκοπιμότητας, όπως διατυπώνεται στο άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003. Κατά τη διάταξη αυτή, οι πληροφορίες που συλλέγονται δυνάμει των άρθρων 17 έως 22 του κανονισμού 1/2003 επιτρέπεται να χρησιμοποιηθούν μόνο για τον σκοπό για τον οποίο συγκεντρώθηκαν. Η δημοσιοποίηση, όμως, πληροφοριών προερχόμενων από τον φάκελο της Επιτροπής διά της δημοσιεύσεως πληρέστερου μη εμπιστευτικού κειμένου της εκδοθείσας προ πολλών ετών αποφάσεως RHP δεν έχει σχέση με τους σκοπούς για τους οποίους συγκεντρώθηκαν οι εν λόγω πληροφορίες. Το συμπέρασμα αυτό επιβεβαιώνεται από την παράγραφο 48 της ανακοινώσεως περί της προσβάσεως στον φάκελο υποθέσεως, από την οποία προκύπτει ότι η πρόσβαση αυτή παρέχεται υπό τον όρο ότι τα έγγραφα που θα ληφθούν θα χρησιμοποιηθούν μόνο στο πλαίσιο δικαστικών ή διοικητικών διαδικασιών που αποσκοπούν στην εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού της Ένωσης οι οποίοι σχετίζονται με την οικεία διοικητική διαδικασία.

167 Η Επιτροπή αμφισβητεί την επιχειρηματολογία αυτή.

168 Συναφώς, επισημαίνεται, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα ματαίως επιχειρεί να στηρίξει τις επικρίσεις της κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, στην παράγραφο 48 της ανακοινώσεως περί της προσβάσεως στον φάκελο υποθέσεως.

169 Συγκεκριμένα, όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, από το γράμμα της παραγράφου 48 της ανακοινώσεως περί της προσβάσεως στον φάκελο υποθέσεως προκύπτει ότι η επιβαλλόμενη απαγόρευση, όσον αφορά τη χρήση εγγράφων περιλαμβανόμενων στον φάκελο της έρευνας για άλλους σκοπούς, πέραν των δικαστικών και διοικητικών διαδικασιών που αποσκοπούν στην εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού της Ένωσης οι οποίοι σχετίζονται με την οικεία διοικητική διαδικασία, αφορά πρόσωπα, επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων στις οποίες η Επιτροπή έχει απευθύνει ανακοίνωση αιτιάσεων και οι οποίες δικαιούνται πρόσβαση στον εν λόγω φάκελο, κατά την έννοια της παραγράφου 3 της ανακοινώσεως περί της προσβάσεως στον φάκελο υποθέσεως. Η εν λόγω παράγραφος 48 δεν αποσκοπεί, συνεπώς, στην οριοθέτηση της χρήσεως, από την Επιτροπή, των δηλώσεων ή εγγράφων που έχουν συγκεντρωθεί στο πλαίσιο έρευνας για παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ.

170 Περαιτέρω, όσον αφορά την αιτίαση περί παραβίασεως της αρχής της σκοπιμότητας, η οποία διατυπώνεται με το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη διάταξη αυτή, οι πληροφορίες που συλλέγονται δυνάμει των άρθρων 17 έως 22 του εν λόγω κανονισμού επιτρέπεται να χρησιμοποιηθούν μόνο για τον σκοπό για τον οποίο συγκεντρώθηκαν, με την επιφύλαξη των άρθρων 12 και 15 αυτού, σχετικά με την ανταλλαγή πληροφοριών με τις αρμόδιες για τον ανταγωνισμό αρχές των κρατών μελών και τη συνεργασία μεταξύ της Επιτροπής και των δικαστικών αρχών των κρατών μελών.

- 171 Ωστόσο, η αιτίαση αυτή δεν μπορεί να ευδοκιμήσει, χωρίς μάλιστα να είναι απαραίτητο να εξεταστεί το ζήτημα που αποτέλεσε αντικείμενο διαφωνίας μεταξύ των διαδίκων, εάν οι πληροφορίες που έχουν οικειοθελώς παρασχεθεί στην Επιτροπή στο πλαίσιο έρευνας εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω διατάξεως, παρά το γεγονός ότι τα άρθρα 17 έως 22 του κανονισμού 1/2003 αποσκοπούν στην οριοθέτηση των εξουσιών έρευνας της Επιτροπής.
- 172 Συγκεκριμένα, η δημοσίευση αποφάσεων που έχουν εκδοθεί από την Επιτροπή κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23 του κανονισμού 1/2003 συνιστά, κατ' αρχήν, όπως επιβεβαιώνεται από το άρθρο 30 του εν λόγω κανονισμού, το τελευταίο στάδιο της διοικητικής διαδικασίας στο πλαίσιο της οποίας η Επιτροπή διαπιστώνει τις παραβάσεις του άρθρου 81 ΕΚ και επιβάλλει κυρώσεις γι' αυτές.
- 173 Κατά συνέπεια, με την επιφύλαξη της προστασίας των εμπιστευτικού χαρακτήρα πληροφοριών που περιλαμβάνονται στους φακέλους έρευνας της Επιτροπής, η δημοσίευση από το εν λόγω θεσμικό όργανο μη εμπιστευτικού κειμένου τέτοιων αποφάσεων που περιέχουν πληροφορίες τις οποίες έχουν κοινοποιήσει οικειοθελώς οι επιχειρήσεις που επιθυμούν να επωφεληθούν από το πρόγραμμα επιείκειας δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως μη σχετιζόμενη με τον σκοπό για τον οποίο συγκεντρώθηκαν οι πληροφορίες αυτές.
- 174 Η διαπίστωση αυτή εξηγεί, κατά τα λοιπά, τη διαφορά της υπό κρίση υποθέσεως από εκείνη επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση *Asociación Española de Banca Privada* κ.λπ., σκέψη 121 ανωτέρω, την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, χωρίς να είναι απαραίτητο να υπομνηστούν οι διαφορές μεταξύ του άρθρου 20, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 και του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, το οποίο το αντικατέστησε, αρκεί η διαπίστωση ότι η απόφαση αυτή αφορούσε τη χρήση από εθνικές αρχές, ως αποδεικτικών στοιχείων, πληροφοριών τις οποίες είχε συγκεντρώσει η Επιτροπή από επιχειρήσεις και οι οποίες δεν είχαν εκτεθεί σε απόφαση με την οποία επιβάλλονταν κυρώσεις για παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού, δημοσιευθείσα υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 21 του κανονισμού 17, το δε Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι η χρήση αυτή απαγορεύεται ως μη σχετιζόμενη με τον σκοπό για τον οποίον είχαν συγκεντρωθεί οι πληροφορίες αυτές (απόφαση *Asociación Española de Banca Privada* κ.λπ., σκέψη 121 ανωτέρω, σκέψεις 35 έως 38 και 47 έως 54).
- 175 Επομένως, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως δεν είναι βάσιμος και πρέπει να απορριφθεί, όπως και η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 176 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 177 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Καταδικάζει την Evonik Degussa GmbH στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων αυτών της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων.**

Παπασάββας

Forwood

Bieliūnas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 28 Ιανουαρίου 2015.

(υπογραφές)